

2. CATALUNYA

2.1. ACTIVITAT LEGISLATIVA DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

A cura de Joan Vintró

Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya (DOGC núm. 3826, de 20 de febrer).

La Llei 1/2003 d'universitats de Catalunya regula per primer cop el sistema universitari català (SUC) i respon així no només a les demandes reiterades del Parlament i l'executiu autonòmic, sinó també a la de la mateixa comunitat universitària, en el sentit de regular per a Catalunya un model d'universitats i d'activitat universitària propis, que reculli la tradició universitària i científica catalanes, dins el marc de l'espai europeu.

En efecte, la Llei 1/2003 és la primera Llei general d'universitats de Catalunya i pretén, a l'empara de les competències reconegudes a la Generalitat pel bloc de la constitucionalitat, i amb ple respecte tant a l'autonomia universitària reconeguda a l'art. 27.10 CE, com a les competències de l'Estat en les matèries reconegudes en diversos preceptes constitucionals i avui essencialment plasmades a la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, d'universitats, donar resposta als reptes que tenen les universitats catalanes, com són la plena integració del sistema universitari català a l'espai d'educació superior, la regulació del professorat universitari, la definició del paper de la recerca a la universitat i la necessària adaptació del marc normatiu català a la nova LO 6/2001 (LOU).

Pel que fa a l'estructura de la Llei que ara es comenta cal esmentar que consta de 165 articles agrupats en vuit títols, dotze disposicions addicionals, set disposicions transitòries, una disposició derogatòria i tres disposicions finals, a més d'un extens preàmbul.

El títol preliminar defineix el SUC com el sistema integrat per les universitats establertes a Catalunya (que es relacionen al primer apartat de l'art. 2) sense classificar-les en públiques i privades, per tal de no forçar una definició clara de la particular naturalesa de la Universitat Oberta de Catalunya, i per les que siguin creades o reconegudes d'ara endavant pel Parlament de Catalunya.

També detalla els objectius i els principis informadors del SUC (art. 3, 4 i 5) i en el seu darrer article prescriu que el català és la llengua pròpia de les universitats de Catalunya i remet la regulació del seu ús a la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística. Malgrat la mala tècnica legislativa emprada en citar una norma concreta que pot ser derogada en qualsevol moment, en lloc de fer-ho genèricament a la normativa vigent en la matèria, queda clar, si es té en compte el que prescriu la norma citada, que tant el professorat com l'alumnat tenen dret a expressar-se en la llengua oficial de la seva elecció.

El títol primer regula l'activitat universitària que comprèn l'estudi, la docència i la recerca, fent especial èmfasi en la formació integral dels estudiants, l'adaptació dels plans d'estudi a l'espai europeu d'ensenyament superior, el foment de titulacions transversals que permetin una formació generalista, la internacionalització dels estudis de doctorat, l'educació superior al llarg de la vida i la qualitat docent. En aquest sentit, cal destacar la importància que la Llei 1/2003 dóna tant a la qualitat de la docència —sobre la qual es tornarà a insistir en parlar de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya— com a la recerca científica i la innovació tecnològica; així, amb l'objectiu de promoure amb intensitat la recerca, el desenvolupament, la innovació i la transferència de tecnologia i de coneixements, es reconeixen noves realitats i es defineixen els centres de recerca, i es fa especial menció dels instituts universitaris, els parcs científicotecnològics i els serveis científicotècnics. També són interessants en aquest sentit la figura dels investigadors propis i la dels investigadors vinculats. Finalment, entre els aspectes més importants de la Llei objecte d'aquest comentari també s'ha de palesar la introducció de tot un seguit de mesures afavoridores de la permeabilitat entre la universitat i el seu entorn cultural, social i econòmic i de la promoció de la mobilitat del professorat entre la universitat i el món de l'empresa i l'aplicació fora de la universitat de la recerca desenvolupada en la mateixa universitat.

El títol segon regula la comunitat universitària, que l'art. 29 de la Llei 1/2003 defineix, a diferència de la LOU, i indica que aquesta és integrada pels estudiants, el personal docent i investigador, els investigadors i el personal d'administració

i serveis. En aquest títol es conté un dels aspectes més innovadors de la Llei com és la regulació del professorat i, concretament, del professorat contractat, sobre el qual es tornarà més endavant. Però, a més a més, també es preveu que les universitats catalanes puguin coordinar-se per oferir processos comuns d'accés tenint en compte les places disponibles i els principis de mèrit i capacitat. Així mateix, s'especifiquen els drets i els deures dels estudiants, i es preveu també la figura del Síndic de Greuges de la comunitat universitària, que vetlla pels drets dels membres d'aquesta comunitat. També es disposa una acció coordinada de les universitats, i s'assegura o es garanteix mitjançant el Consell Interuniversitari de Catalunya.

Com s'ha esmentat suara, un dels aspectes més innovadors de la Llei 1/2003 és la regulació del professorat contractat. En efecte, en desplegament de la remissió de l'art. 48 de la LOU, la Llei ha pres l'opció d'obrir una tipologia nova de professorat contractat, laboral i indefinit, i posar-lo a disposició de les universitats, que són les que contractaran.

No es tracta de substituir sinó de complementar, amb un nivell d'exigència no inferior, l'opció funcionarial. Tanmateix, i fruit de l'aprovació d'una esmena transaccional amb els grups parlamentaris de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana de Catalunya, la Llei 1/2003 opta per una política decidida de foment de la contractació de professorat laboral estable (Programa Jaume Serra Húnter). Així, els art. 44 i següents estableixen unes categories contractuals que només la Generalitat i les mateixes universitats catalanes regularan i que poden arribar a cobrir la meitat del total del professorat; així mateix, les figures del professorat contractat indefinit previstes per la Llei són les

de *catedràtic*, *professor agregat* i *professor col·laborador permanent*. Aquests dos darrers aspectes de la regulació que es comenta han estat objecte de recurs d'inconstitucionalitat per part de l'Estat, que considera, d'una banda, que la Llei catalana no respecta el percentatge bàsic de proporció entre personal funcionari i personal contractat, quan determina que aquest còmput ha de fer-se en equivalències a temps complet i, de l'altra, que la denominació de *catedràtic* ha de reservar-se per al personal funcionari. La constitucionalitat d'ambdós extrems ha estat defensada per la representació del Parlament de Catalunya i està pendent de resolució per part del Tribunal Constitucional.

El títol tercer estableix el règim jurídic del govern i la representació de les universitats públiques, i fa referència i completa la regulació bàsica pel que fa a la figura del rector, el gerent, el Consell Social i el Consell d'antics alumnes i persones amigues. Pel que fa a la regulació establerta en aquest títol, se n'ha de destacar la relativa al Consell Social, en primer lloc pel que comporta d'innovació en relació amb la legislació anterior, i, en segon lloc, perquè també ha estat impugnada per l'Estat en considerar que la composició prevista en l'apartat 2 de l'art. 86 de la Llei catalana no respecta allò que estableix l'art. 14.3 de la LOU. En efecte, l'art. 14.3 de la LOU, malgrat establir que correspon al legislador autonòmic la regulació de la composició i les funcions del Consell Social i la designació dels seus membres entre personalitats de la vida cultural, professional, econòmica, laboral i social, que no poden ser membres de la comunitat universitària, fa una excepció a aquesta regla quan disposa que en seran necessàriament membres el rector, el secretari general, el ge-

rent, un professor, un estudiant i un representant del personal d'administració i serveis, membres del Consell de Govern i designats per aquest. En conseqüència, la potestat legislativa autonòmica es limitaria a establir el nombre de membres d'aquest òrgan col·legiat representatiu de la societat, que no poden ser membres de la pròpia comunitat universitària, i llur forma de designació. En canvi, els representants de la comunitat universitària queden fora de l'àmbit legislatiu autonòmic atès que el segon incís de l'art. 14.3 de la LOU en regula expressament el nombre i la forma de designació, sense establir, com seria desitjable, cap regla bàsica relativa a la proporció entre els membres d'una o altra extracció. El Parlament de Catalunya, en les al·legacions formulades en el recurs d'inconstitucionalitat plantejat per l'Estat, defensa, com no podia ser d'altra manera, la plena adequació constitucional i estatutària de la previsió feta per l'art. 86.2 de la Llei impugnada, i al·lega que malgrat que l'Estat tingui competència per establir un mínim comú normatiu que assegurí una certa homogeneïtat en la composició d'un òrgan bàsic de les universitats públiques, l'art. 14.3 de la LOU no pot considerar-se materialment bàsic en no assegurar una mínima homogeneïtat en la dita composició i en no deixar cap marge per tal que el legislador autonòmic pugui incidir, completar o matisar la representació de la comunitat universitària en els consells socials, que, com s'ha vist, queda completament establerta pel precepte estatal. A més a més, la regulació proposada per la Llei catalana d'universitats és més respectuosa amb l'autonomia universitària atès que, sense alterar la proporció entre els membres de la comunitat uni-

versitària i els que representen la societat, solució jutjada com a constitucional per la STC 26/1987, no ha rebaixat el pes de la comunitat universitària com sí que convidava a fer-ho la norma estatal.

Els títols IV i V regulen l'ordenació dels estudis i les estructures universitàries. Pel que fa als instruments bàsics d'ordenació universitària, l'art. 115 de la Llei 1/2003 disposa que aquests estan constituïts per la Programació universitària de Catalunya, instrument de planificació, coordinació i reordenació dels ensenyaments que ofereixen les universitats públiques de Catalunya i que inclou, com a mínim, els ensenyaments conduents a l'obtenció dels títols universitaris oficials. També té en compte els ensenyaments de les universitats privades que sol·liciten ésser-hi incloses i el finançament universitari. Aquest darrer instrument, que ja existia en el projecte, va ser objecte d'un acord en el tràmit de ponència i es va articular un marc general de finançament mínim per a un període de vuit anys que fineix el 2010. D'altra banda, l'art. 118 preveu que el finançament de les universitats públiques derivi de tres classes d'aportacions: la genèrica, la complementària mitjançant contractes-programa i l'obtinguda per convocatòries públiques.

El títol VI està dedicat a la coordinació universitària o, més concretament, a la regulació de l'estructura i les funcions del Consell Interuniversitari de Catalunya com a òrgan de coordinació del sistema universitari i de consulta i assessorament del Govern de la Generalitat en matèria d'universitats.

El títol VII es refereix a les garanties de qualitat de les universitats i assigna a l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya el paper de principal instrument per a la promoció i

l'avaluació de la qualitat. Aquesta Agència, que es configura com una entitat de dret públic sotmesa al dret privat, té adjudicades envers les universitats catalanes funcions d'avaluació externa de la qualitat, certificació i acreditació que, en l'àmbit estatal té també atribuïdes l'Agència Nacional d'Avaluació de la Qualitat i Acreditació, creada per l'art. 32 de la LOU; per tant, també en aquest cas el Govern de l'Estat va impugnar davant el Tribunal Constitucional l'adequació a l'ordre constitucional d'allò que preveuen els art. 47.1.d i 148.2 de la Llei 1/2003, la constitucionalitat dels quals va ser defensada pel Parlament i el Govern de Catalunya, que van adduir principalment que el legislador autonòmic es limita a regular els efectes de les avaluacions, acreditacions i certificacions de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya, sense entrar en quins han de ser els efectes de l'agència estatal o de les autonòmiques que en d'altres comunitats es vulguin crear; això correspon als legisladors competents en cada cas, i en última instància és el Tribunal Constitucional qui determina la constitucionalitat o no de cada previsió legal.

Finalment, el títol VIII regula el règim econòmic i financer de les universitats públiques, i dedica el primer capítol a les especialitats relatives al règim dels béns de les dites universitats i a l'expropiació i la contractació realitzades per aquestes, i el segon capítol a la regulació del pressupost i de la gestió econòmica.

Pel que fa a les disposicions addicionals, transitòries, derogatòria i finals, només s'ha de destacar la previsió de la creació en el si del Consell Interuniversitari de Catalunya d'una oficina sobre l'espai europeu d'ensenyament superior (DA 4a), la regulació del règim especial

de la UOC (DA 6a) i la regulació per la disposició final segona de les aportacions a les universitats públiques redactada en funció de l'acord a què s'ha fet referència en comentar el títol V de la Llei 1/2003.

En conseqüència, del que s'acaba d'exposar, i com ja s'ha dit en un principi, la Llei 1/2003 té la virtut de ser la primera Llei general d'universitats de Catalunya, la qual cosa ha estat una vella aspiració política i acadèmica a Catalunya. El legislador català, però, ha hagut d'actuar dins d'un marc jurídic

determinat, la LOU, norma bàsica molt controvertida, que si bé per un costat permet regular un professorat propi encara que contractat, en altres aspectes es mostra ambigua o clarament lesiva cap a les competències de la Generalitat en matèria universitària i fins i tot de la mateixa autonomia universitària. Potser això explica en part que la Llei 1/2003 no tingués tot el suport parlamentari que hauria estat desitjable per a una llei d'aquesta naturalesa.

Esther Andreu

Llei 4/2003, de 7 d'abril, d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya (DOGC núm. 3865, de 15 d'abril).

L'interès de la Llei d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya rau, principalment, en els diferents aspectes que la converteixen en inèdita i innovadora en el dret públic català.

Aquesta norma representa la primera incursió formal del Parlament de Catalunya en el concepte constitucional de la seguretat pública. Fins a la data de la seva aprovació la cambra legislativa catalana havia passat tres lleis majors relacionades amb la matèria: la Llei de les policies locals de Catalunya (1991), la Llei de la policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra (1994) i la Llei de protecció civil (1997).

Aquesta legislació desplegava des d'una dimensió bàsicament orgànica i instrumental diversos àmbits de tipus organitzatiu dels diferents serveis públics de les institucions catalanes relacionats amb el camp de la seguretat (policies locals, bombers, cos de Mossos d'Esquadra).

Ara bé, cap d'aquestes lleis abordava la matèria des d'una perspectiva global

adreçada al desenvolupament i l'execució de polítiques públiques i, per descomptat, descartaven aproximar-se expressament a un concepte i una matèria, sobretot en el vessant de la seguretat ciutadana, que semblaven reservats al legislador estatal atesa la seva previsió constitucional en l'art. 149 de la carta magna.

La Llei 4/2003, per contra, tot i que amb les limitacions pròpies de les competències actuals de la Generalitat en aquest camp, constitueix el primer pas del legislador català per dotar-se d'un marc normatiu integral (o quasi integral, a banda de les funcions supracomunitàries i europees) que atorgui als poders públics catalans la capacitat, en sentit estricte, de gestionar un sistema propi en matèria de seguretat pública.

Aquesta no és una reflexió estrictament teòrica sinó que porta aparellat un veritable canvi cultural i de valors d'autogovern i de servei públic. Amb aquesta Llei, Catalunya opta, amb plena

consciència, per abandonar una concepció tradicional de la seguretat, cenyida als serveis que executen les funcions de seguretat (principalment la policia), i avança cap a una visió més moderna i transversal.

La seguretat no és únicament el catàleg d'activitats que desenvolupen aquests cossos i els requeriments jurídics que han d'observar sinó els objectius i les polítiques transformadores, preferentment preventives i proactives, que dissenyen i executen els poders per tal de garantir la cohesió social i el ple respecte als drets i a les llibertats individuals i públics.

Contingut de la Llei

El resum de les aportacions més destacades de la Llei el podríem sintetitzar en dos conceptes: construir sistema i construir un nou model de cooperació entre serveis públics. Uns reptes que no s'aborden des de la tradicional tècnica legislativa de tipus imperatiu sinó des de l'estímul a la cooperació mitjançant la provisió de principis, valors, eines, instruments i procediments.

En conseqüència, aquesta norma ha de ser llegida i avaluada amb la perspectiva del mitjà i el llarg termini i no amb la de l'aplicació coercitiva i immediata. Per això, els resultats, probablement, seran més lents d'albirar però molt més sòlids i duradors quan es comencin a obtenir.

Cap a la construcció d'un sistema complex

La Llei, com ja s'ha indicat anteriorment, té per objectiu consolidar i fixar els actors (entre els quals, les autoritats en la matèria —Govern i alcaldes—),

els principis bàsics, els mecanismes i instruments de coordinació i participació que integren el sistema de seguretat pública (en matèria principalment de policia, però també en el camp de les emergències, el trànsit, la seguretat privada i el joc i els espectacles) de Catalunya.

El sistema es construeix sobre els pilars de la coresponsabilitat, la coordinació, la col·laboració i la complementarietat entre les autoritats, les administracions i els serveis que hi participen per tal de fer viable la implantació de veritables polítiques públiques en matèria de seguretat.

La Generalitat, com a principal poder públic de Catalunya amb responsabilitats en la matèria, assumeix un rol central a l'hora de gestionar i coordinar el sistema en conjunt, tot estimulant la participació dels poders locals (els municipis).

El sistema és concebut des de la seva complexitat i pretén incorporar matèries i coordinar institucions, societat civil i ciutadania en la preservació i millora de la seguretat.

Així, s'obre el camp de la seguretat a l'acció interdepartamental (es crea la Comissió del Govern per a la Seguretat en el si de la Generalitat), es potencia el rol dels ajuntaments en el sentit més ampli de les seves capacitats municipals (les juntes locals de seguretat passen a ser d'obligada constitució i es converteixen en el nucli de la gestió de la seguretat de proximitat sota la presidència de l'alcalde), la coordinació interadministrativa en l'àmbit català (Comissió de Policia de Catalunya, integrada per la Generalitat i els municipis) i s'institueix un fòrum permanent de debat i anàlisi de la seguretat (Consell de Seguretat de Catalunya) en el qual hi participen activament representats de la societat civil i

d'altres operadors en la matèria (Fiscalia i representants del poder judicial).

La Llei, per damunt de tot, té la vocació de convertir la concurrència competencial i la pluralitat d'administracions i serveis participants (que ja és determinada pel marc jurídic i institucional que estableix el bloc de constitucionalitat) en una font de riquesa i d'eficàcia. El que aparentment podria ser un fre, i de fet en molts casos històrics ha estat així, en forma de descoordinació, es converteix en oportunitat de millora en les aportacions i en els resultats.

Tot això, amb la voluntat d'incidir en temes cabdals dels nostres dies: la seguretat en els espais públics, la prevenció i lluita contra la violència familiar o de gènere, la violència juvenil, la contenció de la delinqüència organitzada (en aquest darrer aspecte destaca l'esforç en la unificació dels sistemes d'informació), el trànsit i la seguretat viària, la conservació del medi natural o en la resposta a emergències de tot tipus (naturals o de factura humana), entre d'altres.

Cap a un nou model de cooperació dels serveis públics

La Llei, tot partint de la pluralitat d'operadors i de la complexitat material del camp de la seguretat, aposta decididament per la cultura de la planificació i la cooperació entre serveis, i entre públic (poders) i privat (societat civil, ciutadania i sector privat de la seguretat).

La cooperació i la planificació tenen la màxima expressió en la incorporació de la figura dels plans de seguretat (veritables catàlegs de riscos, recursos i procediments) i els convenis de col·laboració entre la Generalitat i els ajuntaments (marc de relacions estable i adaptat entre ambdues administracions en el qual

es concreten les responsabilitats i els compromisos mutus).

El text legislatiu, si se segueix l'exemple d'altres models com ara els de França i Anglaterra, tot i que adaptant-los a la nostra realitat, situa en la dimensió territorial (en els diferents nivells: local, regional, nacional) el pes de l'activitat en matèria de seguretat, i té molt present que les situacions, els conflictes i els riscos succeeixen sempre en un indret concret i no en un espai abstracte (en la Llei també es regula l'administració territorial de la Generalitat en seguretat).

Per això, els plans locals de seguretat (que també poden ser sectorials, estacionals i específics), els plans regionals i el Pla general de seguretat de Catalunya esdevenen l'eina de planificació i execució coordinada entre els diferents operadors i actors que intervenen en cada nivell, tot permetent una adaptació flexible a cada realitat local. D'aquesta manera, cada municipi, zona o regió té la capacitat d'organitzar-se de la manera més eficaç i eficient als requeriments de la seva demanda.

Així, malgrat que ha estat criticat per algunes veus, el model opta per una diversitat àmplia de possibles opcions d'organització, segons les circumstàncies. Sempre, això sí, garantint-ne els requeriments d'homogeneïtat necessaris: facilitats a través de les directrius del Pla general, l'existència d'un únic sistema d'informació (en matèria d'informació i estadística, comú per al cos de Mossos d'Esquadra i les policies locals, i d'atenció i assistència en el cas del servei 112) i la coordinació i direcció en darrera instància de la Generalitat.

L'orientació esmentada del model de servei públic té com a darrera finalitat la prestació d'un servei de qualitat i proper als ciutadans i a les ciutadanes, que

veuen simplificades i unificades les vies d'accés als serveis en matèria de seguretat (la Llei estableix l'objectiu de la finestra única en la informació, l'atenció en supòsits d'urgència i emergència i la presentació de queixes i denúncies, alhora que també assenjala mecanismes de participació i avança una futura carta de drets i deures dels ciutadans envers els serveis de seguretat).

Conclusions

La Llei 4/2003, de 7 d'abril, d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya —malgrat que en diversos aspectes el que fa és fixar pràctiques i experiències que s'estan desenvolupant d'ençà que la Generalitat va començar a exercir les seves competències amb intensitat en seguretat (1994)— hauria de ser el primer pas per avançar en dos aspectes bàsics en aquest camp:

—La consolidació de la Generalitat, en col·laboració amb els poders locals, com a primera i principal Administració responsable de la seguretat pública a Catalunya (resten pendents la reforma dels art. 13 i 14 de l'Estatut i la Llei orgànica 2/1986 de forces i cossos de seguretat, per tal d'adaptar-les a una realitat que ja és una altra d'ençà l'any d'inici de la progressiva assumpció de les competències en seguretat de la Generalitat).

—La implantació efectiva d'un model de seguretat propi per al nostre país, capaç de desenvolupar polítiques públiques integrals i integrades, basades en el treball en xarxa i de tipus cooperatiu, que permetin transformar i millorar la realitat en els temes que més risc generen per a la cohesió, la convivència i la llibertat del nostre país.

Àlex Bas

Llei 5/2003, de 22 d'abril, de mesures de prevenció dels incendis forestals en les urbanitzacions sense continuïtat immediata amb la trama urbana (DOGC núm. 3879, de 8 de maig).

Els instruments utilitzats en la política de prevenció d'incendis forestals van ser objecte d'una reconsideració arran de les situacions catastròfiques viscudes els anys 1994 i 1998, que van portar a una ordenació sistemàtica que també es va estendre a l'àmbit normatiu, en aprovar-se noves normes específiques que calien per adoptar algunes de les mesures que es van considerar necessàries, i que concretava part de les obligacions o servituds dels propietaris de terrenys susceptibles de crear situacions de risc d'incendi, o augmentar els poders de l'Administració en aquests casos,

en el marc de la Llei forestal de Catalunya, d'àmbit més ampli.

El Decret 64/1995, de 7 de març, va aplegar diverses d'aquestes mesures amb l'ànim d'unificar-les en un sol text normatiu, de manera integrada i coherent. Ara bé, el possible encert i l'eficàcia de les mesures no podia amagar el fet que algunes d'aquestes requerien ser incloses en una norma amb rang de llei, atès que això imposa obligacions i servituds legals als propietaris de determinades finques.

La Llei 5/2003, de 22 d'abril, continua en la línia del Decret esmentat, i es-

tableix diverses mesures adreçades a particulars i a l'Administració; precisa, més que en normes anteriors, els destinataris i instrumenta tot un seguit de mesures d'ordenació, d'intervenció i coactives tot tenint en compte el dret regulador de les relacions de veïnatge i la legislació urbanística, i delimita l'estatut del dret de propietat dels afectats d'acord amb les prescripcions constitucionals i la interpretació que n'ha fet la jurisprudència.

La Llei, com es desprèn del seu títol, no es refereix a totes les finques properes amb terrenys forestals, sinó que se centra en les que considera que presenten una problemàtica especial i un risc més alt, que són (art. 1) les situades a les urbanitzacions que no tenen una continuïtat immediata amb la trama urbana i que estan situades a menys de cinc-cents metres de terrenys forestals; també s'hi inclouen les edificacions i instal·lacions aïllades situades en terrenys forestals. La determinació concreta i precisa d'aquest àmbit d'aplicació presenta algunes dificultats, o no té la claredat que seria desitjable des d'un punt de vista normatiu, ja que utilitza alguns conceptes que no estan jurídicament determinats. Així, es parla d'*urbanitzacions*, concepte que no té una definició legal en l'ordenament urbanístic, encara que en alguns moments l'utilitza (cal dir que amb sentits diferents). És evident que en el llenguatge comú és un terme d'ús habitual i que es pot arribar a construir un significat acceptable per a la majoria de la gent; el que succeeix, però, és que manca de contorns precisos, com és característic dels conceptes jurídics indeterminats, per la qual cosa l'aplicació de la Llei podria ser conflictiva si no s'arbitrés un mecanisme de delimitació que permetés conèixer quines finques (solars o parcel·les) estan afectades, o no, per aquesta Llei.

El mateix es podria dir del concepte *trama urbana*, de caire tècnic però sense definició legal, encara que probablement els especialistes podrien posar-se d'acord sobre el seu significat. Pel que fa al concepte *terrenys forestals*, la Llei es remet a la definició de la Llei forestal de Catalunya. Per evitar, tant com sigui possible, els problemes i conflictes a què podria donar lloc la determinació de l'àmbit jurídic concret d'eficàcia de la Llei a causa de l'ús d'aquest concepte jurídic indeterminat, s'ha establert un instrument —el plànol de delimitació de les urbanitzacions, de les edificacions i de les instal·lacions afectades (art. 2)— l'aprovació del qual (i l'elaboració, encara que no es digui, però es dedueixi de l'art. 2.2) correspon als ajuntaments. La determinació, mitjançant un acte administratiu concret, de l'àmbit d'afectació possibilita als particulars afectats discutir i oposar-se, si ho consideren oportú, a la inclusió d'una finca determinada dins de les obligades a l'adopció de mesures preventives establertes a la Llei, i els protegeix així davant d'errors o arbitrarietats que puguin afectar els seus drets. Tot i que no es regula el procediment d'elaboració del plànol esmentat, matèria pròpiament reglamentària, sembla raonable que sigui un procediment que reculli alguna fase o moment perquè els particulars, i els veïns i grups del municipi en general, puguin intervenir per fer conèixer la seva opinió o formular al·legacions d'alguna classe.

La Llei gira bàsicament a l'entorn de l'establiment d'una sèrie d'obligacions, que s'especifiquen a l'art. 3, per disminuir el risc d'incendi (establiment d'una franja exterior de protecció i eliminació de la vegetació seca de parcel·les no edificades i vials) o per facilitar-ne l'extinció (xarxa d'hidrants); obligacions que,

en principi, d'una manera genèrica, s'imposen a les urbanitzacions i edificacions marcades a l'art. 1. A l'art. 4, però, es concreten els subjectes obligats, en determinar que ho són els propietaris dels terrenys inclosos dins dels àmbits a què s'al·ludeix de manera general a l'art. 1.

L'obligació de disposar d'una franja exterior de protecció que s'estableix a l'apartat 1.a de l'art. 3 recau, òbviament, no tant sobre els propietaris inclosos dins les urbanitzacions, sinó sobre els que confronten, i, per això, la Llei ho configura més endavant, a l'art. 6, mitjançant un sistema de servitud que pretén implicar tant els propietaris de terrenys afectats com els de les urbanitzacions, i estableix tant els mecanismes de rescabament corresponents com els d'execució subsidiària, si és el cas. Pel que fa als propietaris dels terrenys inclosos dins de les urbanitzacions, la Llei intenta conciliar-se amb la legislació urbanística traslladant les obligacions a les juntes de compensació o altres òrgans de gestió establerts per la legislació esmentada, i considera també, però, el cas que no hi hagi cap entitat d'aquesta mena, situació que obliga a constituir-ne una d'específica per a l'execució de les mesures que obliga a adoptar. També acaba autoritzant l'aplicació de l'execució subsidiària quan les entitats esmentades no duguin a terme les seves obligacions (i cal imposar que també en el cas que no es constitueixi l'òrgan de gestió per desinterès o oposició dels afectats).

Un altre tipus de mesures que cal adoptar es concreten en obligacions dels ajuntaments, en tant que entren dins de les seves competències, com ara la senyalització de carrers sense sortida, i la neteja de vials, camins interns i d'accés a les urbanitzacions. Així mateix, la Llei

els obliga a cercar la col·laboració interadministrativa, mitjançant conveni, quan les urbanitzacions afectades es trobin situades entre dos o més municipis, obligació per a la qual no s'han disposat instruments de substitució per al cas que no es compleixi; situació possible, òbviament, en la mesura que la concreció del conveni depèn de la voluntat de les diverses parts. També el cost de redacció del plànol de delimitació ha de ser suportat pels ajuntaments, ja que a aquests ens s'atribueix la responsabilitat d'elaborar-los. Atès que totes aquestes actuacions poden representar un cost econòmic que pot arribar a ser important, la Llei recull tant l'obligació d'establir un programa anual de subvencions —que ha de beneficiar tant els ajuntaments com les juntes de les urbanitzacions— com la possibilitat d'imposar preus públics per a la realització dels treballs corresponents (art. 7).

Una part important de la Llei (8 articles de 15) es dedica a establir els instruments de control i de repressió del seu incompliment, mitjançant un règim sancionador, regulat amb bastant detall. Cal incloure, dins d'aquesta part, la disposició d'un tipus de mesura per a l'execució forçosa —la multa coercitiva—, no gaire utilitzada, i que pot ser demostrativa d'una especial preocupació per assegurar el compliment de la Llei. En la part final, la Llei programa temporalment la seva aplicació, i estableix un primer termini, de nou mesos, per a l'elaboració (no l'aprovació) del plànol de delimitació a què es refereix l'art. 2, i un altre de sis mesos més per a l'adopció pràctica de les mesures establertes, comptades a partir de l'aprovació del plànol esmentat.

Xavier Muro

Llei 6/2003, de 22 d'abril, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat (DOGC núm. 3879, de 8 de maig).

La Llei té per objecte garantir que els presidents de la Generalitat, una vegada hagin cessat com a tal, puguin atendre les seves necessitats personals i polítiques amb la dignitat i el decòrum que corresponen a les altes funcions exercides, i establir també, en el cas que es produeixi la seva mort, unes mesures de protecció dels familiars més pròxims. Per a això s'estableix una assignació mensual equivalent al 80 % de la retribució mensual que correspon a l'exercici del càrrec de president de la Generalitat per un període equivalent a la meitat del temps que han romàs al càrrec i, com a mínim, una legislatura, o una pensió vitalícia, en arribar als 65 anys, que consisteix en una assignació mensual igual al 60 % de la retribució mensual que correspon a l'exercici del càrrec, ambdues incompatibles amb la percepció d'ingressos resultants de l'exercici de qualsevol mandat parlamentari, de la condició de membre del Govern o alt càrrec, tant a l'Administració de l'Estat com de la Generalitat, i

de l'exercici de qualsevol altre càrrec públic o de lliure designació remunerat.

El cònjuge vidu no separat legalment o l'altre membre de la parella, en el cas d'unions estables de parella, d'un expresident de la Generalitat amb dret a pensió vitalícia té dret, mentre romangui en la situació esmentada, a percebre una pensió vitalícia equivalent al 50 % de la pensió vitalícia de l'expresident.

Correspon al Govern determinar el règim estatutari dels expresidents de la Generalitat, els mitjans personals i materials de què han de disposar, el règim de precedències en els actes públics als quals assisteixen i els serveis de seguretat necessaris. Així mateix, el Govern ha de facilitar als expresidents els mitjans necessaris per dotar una oficina adequada a les seves responsabilitats i funcions i els mitjans econòmics per al seu funcionament i les atencions de caràcter social i protocol·lari.

J. V.

Llei 7/2003, de 25 d'abril, de protecció de la salut (DOGC núm. 3879, de 8 de maig; correcció d'errades: DOGC núm. 3950, de 20 d'agost).

La Llei té per objecte l'ordenació de les activitats i els serveis de protecció de la salut, en el marc de la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya, per garantir i fer efectiu el màxim nivell de protecció de la salut, de conformitat amb l'art. 43 i articles concordants de la Constitució espanyola, d'acord amb les competències atribuïdes a la Generalitat pels art. 9.11 i 17 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

La norma dedica una especial atenció a la consolidació i actualització dels instruments que les administracions sanitàries amb responsabilitats en protecció de la salut han utilitzat fins al moment, com ara les inspeccions, la recollida de mostres, les anàlisis de laboratori i la potestat sancionadora, i n'afegeix d'altres com ara és l'obligació que les empreses i els agents econòmics implantin l'autocontrol o segueixin el procediment d'anàlisi del risc per abor-

dar els problemes de salut relacionats amb els aliments o altres elements ambientals.

El procés d'anàlisi del risc consta de tres components: l'avaluació, la gestió i la comunicació del risc. L'avaluació del risc és el conjunt d'actuacions destinades a identificar i valorar qualitativament i quantitativament els perills i a considerar i caracteritzar el risc per a la salut de la població derivat de l'exposició a un agent físic, químic o biològic procedent del medi o dels aliments. La gestió del risc engloba les actuacions destinades a evitar o minimitzar un risc per a la salut, amb la selecció i l'aplicació de les mesures de prevenció i control més adequades, a més de les reglamentàries, és a dir, de l'exercici de la potestat normativa i del control oficial (inspecció, presa de mostres, anàlisi de laboratori, revisió documental i verificació dels autocontrols, entre altres). Finalment, la comunicació del risc consisteix en l'intercanvi interactiu, al llarg de tot el procés d'anàlisi del risc, d'informació i opinions relacionades amb els perills i riscos entre les persones, físiques o jurídiques, encarregades de l'avaluació i les encarregades de la gestió, els consumidors, els representants de la indústria, la comunitat acadèmica i altres parts interessades.

La Llei contribueix a delimitar les activitats executives de gestió del risc en l'àmbit del control sanitari d'aliments, la planificació, la coordinació i la supervisió del qual corresponen a l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària, entitat responsable de l'avaluació i la comunicació dels riscos per a la salut relacionats amb els aliments, i això comporta la reforma de la Llei 15/1983, de 14 de juliol, de la higiene i el control alimentaris.

La Llei crea l'Agència de Protecció de la Salut amb l'objectiu d'executar les

activitats que, d'acord amb la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, han de garantir el Servei Català de la Salut, en uns casos, o el Departament de Sanitat i Seguretat Social, en d'altres. L'Agència s'adscriu al Departament de Sanitat i Seguretat Social, que n'exerceix la vigilància i tutela, i subscriu amb el Servei Català de la Salut un contracte de relacions per quatre anys que constitueix el marc que ha de regir la realització de les activitats i els serveis que té encomanats. L'estructura de l'Agència és desconcentrada en el territori en diversos serveis regionals i té en compte la participació comunitària. L'Agència ha d'elaborar una memòria anual sobre l'anàlisi de la gestió en matèria de protecció de la salut a Catalunya que ha de ser presentada al Govern, després de l'aprovació del Consell Rector, i a la corresponent comissió del Parlament.

Ja que les administracions locals de Catalunya tenen assignades importants competències en matèria de protecció de la salut, regulades per les lleis 15/1990 i 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, la Llei aspira a crear un nou marc de cooperació interadministrativa basat en la col·laboració. En aquest sentit, es crea un marc flexible de col·laboració entre l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària i les administracions locals i s'estableix una significativa participació de les persones representants dels ajuntaments i consells comarcals als seus òrgans de direcció. Així mateix, es preveu l'establiment de convenis entre els ens locals i l'Agència de Protecció de la Salut, i la prestació dels serveis mínims per part de l'Administració de la Generalitat mentre els dits convenis no s'hagin subscrit.

La Llei preveu la situació específica de l'Ajuntament de Barcelona, reflectida

en la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la Carta municipal de Barcelona, que estableix que les activitats de salut ambiental i alimentària de la regió sanitària de Barcelona siguin exercides per l'Agència de Salut Pública i Medi Ambient de Barcelona, al si del Consorci Sanitari de Barcelona, i respecta les competències del Consell General d'A-

ran, segons el que disposa la Llei 16/1990, de 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran, i el Decret 354/2001, de 18 de desembre, de transferència de competències de la Generalitat de Catalunya al Consell General d'Aran en matèria de sanitat.

J. V.

Llei 8/2003, de 5 de maig, de tercera modificació de la Llei 6/1987, de 4 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya (DOGC núm. 3878, de 7 de maig) (i posterior aprovació d'un text refós, per Decret legislatiu 4/2003, de 4 de novembre).

La Llei recull en part algunes de les idees exposades en l'Informe de la Comissió d'Experts sobre la reorganització territorial de Catalunya, citat en comentaris anteriors, amb vista a flexibilitzar, d'una banda, la rigidesa existent en les variacions dels límits comarcals i, d'una altra, a incrementar la connexió municipalista, introduint-se a la seva organització, com a òrgans necessaris dels consells comarcals, a més de la figura de la vicepresidència, el consell d'alcaldes. El consell d'alcaldes, que fins ara només estava previst com un òrgan de creació facultativa, es converteix en una figura essencial dins de l'organització comarcal. Està integrat per tots els alcaldes dels municipis de la comarca, ha de reunir-se com a mínim una vegada cada tres mesos i té assignades competències d'assessorament, informe i proposta sobre qüestions d'interès per a la comarca que afecten especialment els municipis, com ara l'aprovació del programa d'actuació comarcal, el reglament orgànic i les ordenances, els acords de creació i establiment de serveis comarcals i els plans sectorials comarcals, així com la modificació dels límits comarcals, el canvi de

nom o capital de la comarca i les iniciatives legislatives d'interès comarcal.

A fi d'agilitar la gestió de les funcions dels consells comarcals, també s'estableix la possibilitat de crear, mitjançant el reglament orgànic comarcal corresponent, una comissió de govern quan l'elevat nombre de membres del consell comarcal o qualsevol altra circumstància ho facin necessari.

Quant a la composició dels consells comarcals, l'anterior Llei d'organització comarcal 6/1987 donava primacia al nombre de regidors sobre el nombre de vots en assignar els representants que corresponien a cada partit, coalició, federació o agrupació. Ara es vol que els principis de proporcionalitat i pluralisme polític s'incorporin més equilibradament al funcionament i la composició dels consells comarcals. Així mateix, per evitar interpretacions divergents, s'estableix que, en fer el còmput per al repartiment dels consellers comarcals, les juntes electorals només han de considerar els regidors elegits als municipis que formen part del consell comarcal, i no els membres de les entitats locals descentralitzades.

Una modificació substancial amb relació a l'anterior regulació és la relativa a les competències comarcals. Així, mentre que la Llei 6/1987 establia una llista de matèries sobre la qual les lleis del Parlament havien d'atorgar competències a les comarques, la nova regulació distingeix tres tipus de competències comarcals. En primer lloc, corresponen a les comarques les competències que, en matèria de cooperació, assessorament i coordinació dels ajuntaments, els atribueix la mateixa Llei. En segon lloc, les que els atribueixen les lleis del Parlament, atesa la tipologia de les comarques. Finalment, les comarques exerceixen les competències que els deleguin o els encarreguin gestionar l'Administració de la Generalitat, la Diputació corresponent i els municipis. En realitat, es flexibilitza el contingut competencial disminuint la garantia d'unes matèries precises, garantia que en tot cas no era prou operativa davant el legislador perquè estava establerta en una altra llei.

La nova Llei simplifica el procediment d'elaboració dels programes d'actuació comarcal, que tenen una vigència de quatre anys, per dotar-los de més versatilitat i capacitat d'adaptació a les necessitats que vagin sorgint a la comarca. D'altra banda, la Llei recull el principi de lleialtat institucional, que ha de regir les relacions amb la comarca, els municipis, les altres comarques, la Diputació, l'Administració de la Generalitat i altres administracions públiques. Finalment, s'aclareix el procediment que els consells comarcals

han de seguir per exercir la iniciativa legislativa davant del Parlament i s'especifica la documentació que cal presentar.

Políticament, el més debatut va ser la inversió dels criteris utilitzats per determinar la composició dels consells comarcals: ara preval el nombre de vots obtinguts per cada partit o coalició sobre el nombre de regidors obtinguts als municipis de la comarca, cosa que perjudicava el partit del Govern, CiU. Atès que els grups de l'oposició van donar suport a la Llei, el Govern va intentar demorar-ne l'aprovació i l'aplicació, i va suscitar el debat de si aquests nous criteris havien d'aplicar-se a les eleccions locals ja convocades per al 25 de maig següent. Primer, es va sol·licitar dictamen al Consell Consultiu, el criteri del qual va ser el d'entendre que el procediment per a la designació dels consellers comarcals és un procés diferent i separat del de les eleccions municipals convocades, que no es veien alterades per les noves regles per a la posterior designació dels consellers comarcals. Un cop aprovada la Llei, i en plena jornada electoral, el Govern va fer pública la resposta a la seva *consulta* a la Junta Electoral Central, que va entendre que la nova Llei no era aplicable a la composició dels nous consells comarcals. Finalment, el Tribunal Superior de Justícia va cloure la qüestió sentenciant que la Llei sí que havia d'aplicar-se de forma immediata per regular la composició dels nous consells comarcals.

Tomàs Font

Llei 9/2003, de 13 de juny, de la mobilitat (DOGC núm. 3913, de 27 de juny).

Els darrers anys s'ha anat definint un nou àmbit de regulació i d'intervenció pública, la mobilitat, en considerar-se

que l'abast i la intensitat adquirits pels desplaçaments de les persones i les mercaderies, globalment considerats, la in-

terrelació que s'estableix entre aquests i els seus efectes sobre altres àmbits d'interès social (el territori, la contaminació, l'economia en general i les diverses activitats econòmiques sectorials) obliguen a prestar-li atenció i a actuar per optimitzar recursos, minimitzar l'impacte ambiental i garantir la seguretat i la salut de les persones. Tanmateix, la comprensió de la mobilitat com un fenomen que requereix ser objecte d'intervenció pública no s'ha traduït fins ara en gaires normes.

El Parlament de Catalunya, però, ha esdevingut un dels pioners en aquesta matèria amb la Llei que es presenta, la primera a l'Estat espanyol. Atesa la novetat de la consideració de la mobilitat com a àmbit de la intervenció legislativa, ni l'Estatut ni la Constitució no van recollir aquesta matèria com a objecte de distribució competencial (i qualificar la mobilitat com a matèria pot semblar desproporcionat o agosarat, però no ho és tant si es té en compte la imprecisió, o, si es prefereix, la polisèmia amb què el terme *matèria* s'utilitza en els dos textos normatius esmentats). En cap cas la manca d'un títol competencial específic no s'ha d'interpretar com una absència de competència que permeti l'entrada en joc de la clàusula de supletorietat, com ha assenyalat la jurisprudència constitucional, sinó que abans s'ha d'indagar dins de la delimitació material de les competències expressament relacionades si es pot localitzar un fonament per a aquesta intervenció pública concreta.

En aquesta línia, no és difícil trobar entre les diverses competències algunes en què es pot inserir, ja que per les característiques del concepte no es pot reduir a una de sola. D'una banda, la competència sobre «Ordenació del transport de mercaderies i viatgers que tinguin

llur origen i destinació dins el territori de la Comunitat Autònoma» (art. 11.9 EAC), però també, en bona mesura, sobre «Ordenació del territori i del litoral, urbanisme i habitatge» (art. 9.9 EAC), «Carreteres i camins l'itinerari dels quals passi íntegrament per territori de Catalunya» (art. 9.14 EAC), «Ferrocarriils, transports terrestres, marítims, fluvials i per cable; ports, heliports, aeroports» (art. 9.15 EAC) i «Planificació de l'activitat econòmica a Catalunya» (art. 12.1 EAC); se n'hi podrien afegir d'altres, referents als diversos sectors econòmics.

Tot i que no es pot dir que aquesta Llei sigui principalment finalista, és a dir, que la seva meta no és fixar objectius per a l'acció pública sinó configurar instruments d'intervenció, distribuir responsabilitats i funcions i ordenar activitats públiques, la definició de principis i objectius hi té un paper important, ja que s'hi dediquen dos articles llargs (el 2 i el 3) amb deu i vint-i-tres apartats, respectivament, cosa que denota un caràcter molt ambiciós. La major part dels objectius es poden considerar desenvolupats o instrumentats al llarg de la resta de l'articulat de la Llei, i fins i tot en algun cas reiterats o incorporats a les normes més concretes. Dins de la part introductòria de la Llei, també cal destacar que estableix tot un seguit de definicions, i segueix les directrius de la bona tècnica normativa, però en aquest cas amb plena justificació, ja que la Llei innova l'ordenament jurídic i introdueix una terminologia provinent de disciplines diferents del dret.

Encara que no es podria qualificar de Llei finalista pròpiament dita, com ja s'ha comentat, sí que es pot assenyalar que no és una Llei, en general, d'aplicació directa al ciutadà, sinó que els seus destinataris més immediats són les

administracions, que han d'exercir nombroses funcions per desplegar la Llei. Si bé defineix un nou àmbit d'intervenció pública, no estableix mecanismes d'intervenció directa i concreta sobre l'activitat dels particulars sinó que el que fa és bàsicament ordenar actuacions de les administracions. Després de la part introductòria, en què estableix principis, objectius i definicions, la Llei determina els instruments d'intervenció. Aquesta es duu a terme, bàsicament, per mitjà de la planificació i la programació, i la Llei determina les figures concretes que s'han d'utilitzar a aquests efectes, i l'abast, el contingut i l'eficàcia jurídica.

Pel que fa a la planificació, en la qual és visible la influència de la terminologia pròpia dels plans urbanístics, s'estableix una sèrie d'instruments que s'ordenen jeràrquicament entre si, en funció de l'àmbit geogràfic que inclouen, i que van des del que té un contingut més genèric i que estableix un «marc orientador per a l'aplicació dels objectius» de la Llei, que són les directrius nacionals de mobilitat (DNM), fins als plans de mobilitat urbana (PMU), d'àmbit municipal, per regla general —s'admet la possibilitat de plans plurimunicipals— amb un grau de concreció en el seu contingut molt més elevat. Una qüestió molt important és la de l'eficàcia d'aquests plans, i més específicament la qüestió de si vinculen o no d'altres instruments de planejament i l'acció administrativa de les diverses administracions. Doncs bé, d'una banda, a les directrius nacionals de mobilitat se'ls dona naturalesa de pla territorial sectorial (art. 6.2), i, per tant, d'acord amb la Llei de política territorial, vinculen el planejament urbanístic; d'altra banda, respecte als plans directors de mobilitat (PDM) s'estableix que les seves determinacions han de ser

incorporades pels instruments de planejament urbanístic o sectorial (art. 7.7), sense distinció, per tant, fins al nivell del pla general d'ordenació urbana. En canvi, no s'ha establert una disposició de contingut similar per als plans de mobilitat urbana (PMU), cosa que podria donar lloc a dubtes sobre l'obligatorietat de complir-los per part de les administracions i els particulars, tot i que, pel seu contingut previsible, difícilment contindran prescripcions directament aplicables als particulars, sinó que més aviat en condicionaran la conducta mitjançant les disposicions adreçades a les administracions implicades; però, d'altra banda, no és probable que incompleixin els plans que ells mateixos s'han donat.

Pel que fa a la programació, els instruments establerts per la Llei són dos: els programes d'inversions i els plans de serveis. Els primers defineixen les prioritats i el finançament de les infraestructures i els serveis recollits pels plans directors de mobilitat. Els segons estableixen la programació dels serveis d'un determinat mitjà de transport públic o privat. La Llei estableix mecanismes de participació en l'elaboració d'aquests instruments i vetlla també per assegurar la coordinació administrativa imprescindible per a una planificació eficaç. La Llei també estableix i regula uns «instruments d'avaluació i seguiment», els quals són informes i estudis de contingut divers que es pretén que serveixin de base per a les decisions i les actuacions de la programació que s'ha d'adoptar, bé d'implantació o bé de revisió de les polítiques empreses. D'entre aquests estudis, cal referir-se a l'Observatori català de mobilitat, el qual és un document que recull la informació més rellevant en matèria de mobilitat, malgrat que pel seu nom es podria pensar

que es tracta d'un òrgan o un centre personificat.

La Llei conté una part organitzativa dedicada a establir òrgans de gestió i participació: les autoritats territorials de mobilitat, el Consell Català de la Mobilitat i els consells territorials de la mobilitat. Les primeres són entitats amb caràcter de consorci, per a l'elaboració i la gestió dels plans directors de mobilitat, a les quals, a més, es poden atribuir altres funcions relatives a la planificació i la coordinació del transport públic i col·lectiu i a la política de tarifes. En canvi, els altres dos són òrgans consultius i de participació en la matèria regulada per la Llei. Mentre que el Consell Català de la Mobilitat és un òrgan d'existència necessària que és creat per la mateixa Llei, els consells territorials de mobilitat són d'existència facultativa i la seva creació

depèn de la voluntat de les administracions i les entitats interessades.

Finalment, la Llei recull onze disposicions addicionals en les quals, en la majoria dels casos, s'imposen diverses obligacions al Govern, principalment d'elaboració o de revisió de plans, programes o projectes relatius a aspectes de la mobilitat. Així mateix, la disposició final primera faculta el Govern i el conseller o consellera del departament competent perquè dictin les disposicions de desplegament reglamentari de la Llei en el termini de sis mesos, la qual cosa pot ser difícil de complir, si es tenen en compte les dates en què s'ha aprovat la Llei i que en una part d'aquest període el Govern estarà en funcions.

Xavier Muro

Llei 14/2003, de 13 de juny, de qualitat agroalimentària (DOGC núm. 3915, d'1 de juliol).

Aquesta Llei s'ha aprovat a l'empara dels art. 9.18 i 12.1 de l'Estatut d'autonomia, que atribueixen a la Generalitat competències exclusives en l'àmbit agroalimentari i en compliment del que assenyala expressament la disposició addicional quarta de la Llei 18/2001, de 31 de desembre, d'orientació agrària, que obliga el Govern a presentar al Parlament un projecte de llei sobre qualitat agroalimentària en el termini de sis mesos a comptar des de l'entrada en vigor.

Com s'assenyala al preàmbul de la Llei, el model alimentari de Catalunya es basa en la defensa de les característiques de seguretat, diversitat i qualitat dels productes, orientada a afavorir un millor funcionament dels intercanvis

comercials i fonamentada en la diferenciació de la qualitat i l'origen d'aquests productes, en la protecció i la potenciació dels productes tradicionals i en el foment de la certificació de la qualitat i l'enfortiment dels mecanismes de seguiment, control i inspecció de la qualitat agroalimentària.

En aquest sentit, l'aprovació d'aquesta Llei de qualitat agroalimentària completa la plasmació legislativa d'aquest model alimentari català que ja es va començar a configurar mitjançant la Llei 20/2002, de 15 de juliol, de seguretat alimentària, que estableix el conjunt d'actuacions de control i d'avaluació, gestió i comunicació dels riscos alimentaris i crea l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària.

De fet, aquest text legal intenta con- jugar el dret del consumidor de poder gaudir i poder triar entre productes de qualitat al seu abast amb els interessos econòmics dels productors i dels trans- formadors que poden incorporar valor afegit a les seves produccions a través d'un marc jurídic que fomenti i garan- teixi la qualitat dels seus productes.

Per tal d'aconseguir el seu objectiu —que és garantir la conformitat dels pro- ductes agroalimentaris, tret dels aspec- tes estrictament sanitaris i veterinaris, i assegurar-ne als consumidors la qualitat i seguretat, així com la lleialtat en les transaccions comercials—, aquesta Llei se centra en una regulació exhaustiva dels distintius d'origen i de qualitat dels productes agroalimentaris, l'establi- ment de normes per garantir la qualitat i la conformitat dels productes agroali- mentaris a la normativa comunitària, la protecció dels interessos legítims i, al mateix temps, l'establiment de les obli- gacions dels productors agraris, dels operadors econòmics, dels professionals del sector i dels consumidors finals, amb l'establiment d'un sistema de control i d'un règim sancionador en matèria de qualitat i conformitat agroalimentàries.

Pel que fa als distintius i les figures de protecció de la qualitat dels productes agroalimentaris, la Llei regula la deno- minació d'origen protegida (DOP), la indicació geogràfica protegida (IGP), l'especialitat tradicional protegida, la marca de qualitat alimentària, i la deno- minació geogràfica. La Llei deixa la por- ta oberta a la creació de nous sistemes de protecció de la qualitat agroalimentària, ja que a través de la disposició addi- cional tercera faculta el Govern per crear nous sistemes de protecció de la qualitat agroalimentària.

La utilització de denominacions geo- gràfiques per identificar productes és

un instrument eficaç per segmentar els productes del mercat i, al mateix temps, facilita que els consumidors els identi- fiquin i els permet l'elecció davant la diversitat, canalitza l'elecció en funció de les característiques dels productes vincu- lades al seu origen geogràfic.

La denominació d'origen és la deno- minació emprada per designar els pro- ductes agroalimentaris procedents d'un lloc o d'una zona geogràfica determi- nats que deguin exclusivament i fona- mentalment llurs característiques al medi geogràfic, tenint en compte els factors naturals i humans i que siguin produïts, transformats i elaborats en el lloc o la zona geogràfica que donen nom a la deno- minació.

De fet, tal com assenyala el Tribunal de Justícia de la Unió Europea a la Sentència de 10 de novembre de 1992, afer «Ex- portur», la denominació d'origen garan- teix, a més de la procedència geogràfica del producte, el fet que la mercaderia ha estat fabricada segons les prescripcions de qualitat o normes de fabricació adop- tades mitjançant un acte de l'autoritat pública i controlades per aquesta autori- tat i, per tant, que reuneix determinades característiques específiques.

L'ús exclusiu de la denominació d'ori- gen es reserva a les empreses establertes a una determinada zona, comarca o mu- nicipi, que tenen un dret d'exclusiva o monopoli respecte a la utilització de la denominació d'origen corresponent.

Per la seva banda, la indicació geogrà- fica protegida és la denominació que s'utilitza per designar els productes agroalimentaris procedents d'un lloc, una zona geogràfica o, excepcionalment, un país que deguin la seva qualitat o re- putació al seu origen geogràfic i que si- guin produïts, transformats o elaborats en el lloc, la zona o el país que dona nom a la indicació.

Així com la denominació d'origen comporta l'existència d'un vincle clar entre producte i territori, la indicació geogràfica protegida està pensada per als casos en què, pels avatars del procediment de producció, aquest vincle geogràfic, entès com a confluència de factors naturals i humans propis de la zona, sigui més difícil de provar, sense que per això ens trobem davant d'una simple denominació genèrica. Per tant, podríem enquadrar aquesta denominació com una figura intermèdia entre la denominació geogràfica, que només acredita el lloc de procedència del producte, i la denominació d'origen. Com assenyalava la doctrina, la regulació jurídica d'aquesta figura ha establert una via per dotar de protecció les denominacions geogràfiques que no complien els requisits estrictes de les denominacions d'origen.

Les sol·licituds de noves denominacions d'origen protegides o d'indicacions geogràfiques protegides s'han de presentar davant el departament competent en matèria agroalimentària, que, un cop instruït l'expedient, n'ordenarà el reconeixement provisional, mentre la Comunitat Europea no n'aprovi o en denegui el registre i, si escau, concedeixi la gestió de la denominació d'origen protegida o la indicació geogràfica protegida.

Els organismes encarregats de la representació, la defensa, la garantia i la promoció de la denominació d'origen protegida o de la indicació geogràfica protegida són els consells reguladors.

Com ja feia la Llei 15/2002, de 27 de juny, d'ordenació vitivinícola, una novetat important és l'aposta per l'autoregulació del sector, cosa que repercuteix en la naturalesa jurídica que es reconeix als consells reguladors, ja que transforma els antics consells reguladors, que

eren òrgans desconcentrats de l'Administració, en corporacions de dret públic, és a dir, en entitats amb personalitat jurídica pròpia que exerceixen funcions públiques, però que se sotmeten, amb caràcter general, a les normes privades, sota la tutela administrativa del departament competent en matèria agroalimentària.

Aquesta tutela administrativa comporta que els consells reguladors estiguin sotmesos a auditories anuals tècniques, econòmiques, financeres o de gestió, efectuades pel departament competent o per entitats privades designades específicament per la mateixa Generalitat. A més, les decisions que prenguin els respectius òrgans de govern en exercici de les seves potestats administratives poden ser objecte de recurs d'alçada davant del director o la directora general competents en matèria de qualitat agroalimentària.

La constitució, l'estructura i el funcionament dels consells reguladors s'han de basar en els principis de representació democràtica, representativitat dels interessos econòmics dels diversos sectors que els integren, representació paritària entre els productors, els elaboradors i els comercialitzadors i autonomia en la gestió i l'organització dels seus processos electorals.

Finalment, dins del capítol destinat a regular les altres figures de protecció de la qualitat, en destaca la inclusió de sengles articles referits a la producció integrada o ecològica i a la producció transgènica. En ambdós casos, la Llei fa una remissió reglamentària de la seva regulació, tot i que mentre que en el primer cas dona l'opció de fer ús del distintiu que ho acredita, en el de la producció transgènica obliga que aquesta circumstància es faci constar al producte, d'acord amb el que es determini per reglament.

El control i la certificació dels productes emprats per una DOP, una IGP, una marca de qualitat alimentària, una identificació tradicional garantida i els altres distintius són efectuats per les entitats de control i certificació, que són entitats independents, públiques o privades i imparcials que duen a terme el control i la certificació dels processos de producció, elaboració i comercialització, així com de les característiques fisicoquímiques, organolèptiques i específiques que defineixen els productes emprats per les diferents figures de protecció de la qualitat. Tot això, sense perjudici que en el cas de les DOP i les IGP aquests control i certificació puguin ser efectuats pel mateix consell regulador o, en casos excepcionals, per un organisme públic.

A banda de les diferents figures de protecció de la qualitat, a les quals ens hem referit, la Llei regula de manera específica l'artesanía alimentària, que defineix com l'activitat d'elaboració i transformació de productes alimentaris que compleixen els requisits que assenyalava la legislació en aquesta matèria i que estan subjectes, durant tot el procés productiu, a unes condicions que garanteixen als consumidors un producte final individualitzat, de bona qualitat i amb característiques diferencials, obtingudes gràcies a les petites produccions controlades per la intervenció personal artesana. L'objectiu d'aquesta distinció legal és el reconeixement i foment d'aquesta activitat per tal de contribuir a la preservació i conservació de les petites empreses familiars que elaboren productes agroalimentaris a Catalunya.

Després, com hem vist, de regular la protecció, el control i la certificació de la qualitat agroalimentària a través de les diferents figures i els àmbits de protecció d'aquesta, el segon pilar sobre el qual se sustenta aquesta Llei és el de l'assegu-

rament de la qualitat agroalimentària, i molt en particular les obligacions generals a les quals queden subjectes els operadors agroalimentaris en totes les etapes de la producció, la transformació i la comercialització.

Aquestes obligacions són les d'assegurar i garantir que els productes agroalimentaris compleixen la legislació vigent en matèria de qualitat i de conformitat, amb l'obligació d'assabentar els òrgans competents en la matèria de tota mena de frau, falsificació, alteració, adulteració, abús, negligència o qualsevol altra pràctica que indueixi a engany altres operadors agroalimentaris o els consumidors i perjudiqui o posi en risc la qualitat dels productes agroalimentaris, la protecció dels consumidors o els interessos generals, econòmics i socials del sector agroalimentari.

Aquest sistema d'assegurament de la qualitat agroalimentària s'ha d'articular a través d'un sistema de control de qualitat intern, un sistema de registre i tractament de les reclamacions i un sistema de retirada immediata dels productes no conformes per part dels operadors agroalimentaris. En aquest sentit, és important destacar l'obligació que tenen els operadors d'assegurar la traçabilitat dels productes agroalimentaris i dels elements i les matèries per a la seva producció i comercialització, a través, com a mínim, de la identificació, el registre i la documentació que acompanya el seu transport.

Tot aquest conjunt d'obligacions que la Llei regula de manera exhaustiva queda sotmès a un sistema d'inspecció i control que du a terme el departament competent i que té en compte especialment aspectes com ara les propietats dels productes, l'ús adequat de les diferents figures i els àmbits de protecció de la qualitat, la identitat i l'acti-

vitat dels operadors i la quantitat, l'apetitudo per a l'ús i les condicions d'ús dels productes.

Com a instrument necessari de garantia i d'eficàcia de l'establert, i com no podria ser d'una altra manera, la Llei regula amb detall el règim i el procediment sancionador. Es preveuen unes sancions que, en el cas de les molt greus, poden arribar al milió dos-cents mil euros, o fins i tot ultrapassar aquesta xifra fins al dècuple del valor de les mercade-

ries no conformes, imports que poden ser actualitzats periòdicament pel Govern mitjançant decret.

També es preveu la possibilitat d'imposar multes coercitives amb una periodicitat de tres mesos fins que es compleixi totalment la sanció, amb independència de les sancions pecuniàries i compatibles amb aquestes, i que no poden ser superiors a 6.000 euros.

Vicenç Santaló

Llei 15/2003, de 13 de juny, de modificació de la Llei 6/1993, de 15 de juliol, reguladora dels residus (DOGC núm. 3915, d'1 de juliol).

Hi havia un consens generalitzat entre els grups parlamentaris per considerar que la Llei 6/1993, de 15 d'abril, reguladora dels residus, era una llei important, necessària i globalment positiva. Ara bé, des del moment en què fou aprovada es van produir canvis en el context normatiu en el qual s'inseria —normativa europea i estatal, singularment la Llei 10/1998, de 21 d'abril, de residus—, han aparegut fenòmens nous o han variat les circumstàncies i l'enfocament i la consideració que mereixen algunes de les actuacions o les situacions tractades per la dita Llei. Per impuls de la Comissió de Política Territorial del Parlament, fa uns anys es va constituir, de manera informal, un grup de treball per abordar aquestes qüestions en el qual participaren representants dels grups parlamentaris, tècnics de les administracions locals i de l'Administració de la Generalitat, representants d'entitats ambientalistes i altres experts. Arran dels treballs d'aquest grup es va arribar a un acord mínim sobre modificacions que calia introduir en la Llei 6/1993, sense perjudici del manteniment d'opi-

nions diverses en determinats aspectes, i com a conseqüència d'aquell acord va sorgir el Projecte de llei que va donar origen a l'actual Llei.

Aquesta Llei no fa una revisió total de la Llei 6/1993, sinó tan sols un seguit de modificacions puntuals que, en general, són d'addició o variació del text original.

Així, s'hi incorporen conceptes nous (*residus comercials, residu inert*), se'n modifiquen d'altres (*residus industrials, valorització i reciclatge, residus municipals*) o s'amplien (*programa general*), es fixen objectius per a l'actuació de l'Administració de la Generalitat, es modifiquen les obligacions dels productors i els posseïdors de residus, i dels gestors, es crea un fons econòmic per als ens locals en el territori dels quals hi ha una instal·lació de tractament de residus industrials, es modifica la regulació de la Junta de Residus, que passa a denominar-se Agència de Residus, i es modifica el règim sancionador.

La reforma organitzativa de la Junta de Residus no es limita a un canvi de nom, sinó que va més enllà: n'especifica

les competències i li atribueix la facultat de poder imposar un deure concret, el tractament en origen dels residus especials de determinades indústries. També s'amplia el Consell de Direcció per incloure un representant de cadascuna de les organitzacions professionals agràries més representatives i es crea el Consell Assessor de la Gestió de Residus Industrials de Catalunya, com a òrgan consultiu pel que fa a criteris de gestió, projectes d'instal·lació i programes específics. A més, s'aprofita la modificació per actualitzar algunes referències i remissions a la normativa aplicable.

Cal assenyalar que aquesta Llei recull, igual que han fet altres lleis recents, un manament al Govern perquè presenti al Parlament, en un termini de sis mesos, un projecte de proposició de llei a tramesse a les Corts Generals per tal que sigui transferida a la Generalitat la competència d'ordenació en matèria d'envasos domèstics i residus d'envasos, a l'empara

de l'art. 150.2 de la Constitució; manament que té contingut polític, i que no es pot constrènyer a l'execució, però que és, si més no, indicatiu de la voluntat majoritària continguda en la Llei.

Finalment, aquesta Llei deroga expressament la refosa dels textos legals vigents en matèria de residus industrials, aprovada pel Decret legislatiu 2/1991, de 26 de setembre, a més d'altres normes incompatibles amb la seva regulació i n'endarrerix l'entrada en vigor fins a l'1 de gener de 2004, en coincidència amb el que disposa la Llei 16/2003, de 13 de juny, tramitada paral·lelament, la qual cosa fa palès que malgrat que siguin dues lleis diferents, en tant que regulen aspectes diferents de la mateixa matèria poden formar un conjunt o un bloc normatiu que respon a la voluntat d'innovar l'ordenament de manera global pel que fa als residus.

Xavier Muro

Llei 16/2003, de 13 de juny, de finançament de les infraestructures de tractament de residus i del cànon sobre la deposició de residus (DOGC núm. 3915, d'1 de juliol).

Aquesta Llei estableix el règim de finançament de les infraestructures de gestió de residus municipals i crea el cànon sobre la deposició de residus, que és un instrument específic per contribuir a aquest finançament, juntament amb d'altres que estableix la mateixa Llei.

La política de gestió de residus està molt marcada per les decisions de la Unió Europea sobre aquesta matèria, que, sobretot a través de la Directiva 1999/31/CE del Consell, han definit els objectius i les grans línies que cal seguir, els quals, en els estats de la Unió Europea que s'han descentralitzat, han de ser

desenvolupats i executats per les entitats subestatales. La política comunitària prioritza la reducció dels residus. Aquest objectiu, que actualment han assumit els poders públics dels estats desenvolupats, requereix l'adopció de mesures i actuacions que comporten un cost econòmicament elevat. Per això cal adoptar mecanismes de finançament addicionals i específics per assolir efectivament aquest objectiu. A més, atès que es tracta d'una matèria en la qual poden tenir competències les administracions locals, sembla necessari disposar i organitzar un sistema que possibiliti la participació

dels ens locals en l'adopció de les decisions corresponents. D'altra banda, la col·laboració interadministrativa facilita una gestió més eficaç i un aprofitament més racional dels recursos disponibles.

A aquestes finalitats respon la Llei 16/2003, la qual es va tramitar en seu parlamentària paral·lelament a la Llei 15/2003, de modificació de la Llei 6/1993, reguladora dels residus, també objecte d'informe per la mateixa ponència. Aquestes dues lleis, però, no presenten punts de connexió perquè tenen per objecte aspectes diferents de la regulació d'aquesta matèria. En la tramitació parlamentària es van presentar 63 esmenes, 35 de les quals es van reservar per ser defensades en el Ple.

Cal destacar que aquesta Llei és pionera a l'Estat espanyol tant pel seu objecte específic com perquè crea el cànon sobre la deposició de residus. L'art. 1 estableix l'objecte de la Llei i, a continuació, el títol I, que s'estructura bàsicament en dues grans parts, estableix, en primer lloc, el sistema de finançament de la gestió de residus, i distingeix el finançament de les infraestructures de les instal·lacions de recollida, tractament i deposició dels residus municipals, i el fons de gestió de residus. El finançament de les infraestructures se subjecta al Programa de gestió de residus municipals de Catalunya i va a càrrec de la Generalitat, sempre que hi hagi acord entre les administracions sobre els termes en què han de ser executades les inversions.

Pel que fa al fons de gestió de residus, la Llei estableix que es destina a finançar les operacions de gestió de residus municipals i assimilables, i també les de gestió de residus d'envasos. Aquest fons s'integra de manera diferenciada en el pressupost de l'Agència de Residus de Catalunya i també resta condicionat a allò que disposi el Programa de gestió de

residus municipals de Catalunya. Aquest fons es nodreix de diversos ingressos, entre d'altres, els provinents del cànon que crea aquesta mateixa Llei; és administrat per una Junta de Govern, presidida per la persona que designi el gerent o la gerent de l'Agència de Residus de Catalunya i composta, a més, per dos vocals que designi aquesta mateixa entitat i per tres vocals en representació de les entitats locals. La Llei, a més, regula les competències i les funcions de la Junta i estableix algunes normes sobre el seu funcionament i la seva organització.

A la segona gran part en què s'estructura el títol I, la Llei crea un cànon sobre la deposició de residus. És un impost qualificat d'*ecològic* que es destina als tractaments de valorització de materials i s'afecta al fons de gestió de residus. El tipus de gravamen de l'impost és una quantitat fixa per cada tona de residus que es destini a un dipòsit controlat, i es gestiona en règim d'autoliquidació. La legislació general aplicable als tributs de la Generalitat és d'aplicació subsidiària. Amb aquest tribut es pretén penalitzar els municipis que aboquen els residus a les instal·lacions de tractament i que no han fet un esforç gaire intens per reduir-los, reciclar-los i reutilitzar-los, i han derivat els recursos obtinguts a les operacions de valorització.

Per tant, aquest impost comporta una certa actuació redistributiva: els que menys s'esforcin a valoritzar pagaran més que els que més s'hi esforcin; aquests últims, a més, rebran beneficis econòmics per la seva actitud.

Finalment, cal assenyalar que aquesta Llei té una *vacatio legis* extensa, ja que no entra en vigor fins a l'1 de gener de 2004, per no irrompre en el curs pressupostari vigent, i per adequar-se a la periodificació pressupostària establerta.

Xavier Muro

Llei 18/2003, de 4 de juliol, de suport a les famílies (DOGC núm. 3926, de 16 de juliol).

La Llei té per objecte establir les bases i les mesures per a una política de suport i protecció a la família, entesa com a eix vertebrador de les relacions humanes i jurídiques entre els seus membres i com a àmbit de transferències compensatòries intergeneracionals i intrageneracionals. Amb aquest objectiu determina els drets i les prestacions destinats a donar suport a les famílies. Alguns dels objectius bàsics de les polítiques familiars són la millora del benestar i la qualitat de vida de les famílies, en relació amb l'habitatge, la cultura, l'educació, el medi ambient, el treball i la salut; la millora de la protecció dels membres de les famílies, des de la perspectiva del desenvolupament personal i social, si es té en compte la protecció dels nens i el suport a la gent gran i a les persones amb discapacitat i la igualtat d'oportunitats entre homes i dones; l'afavoriment de la conciliació de la vida familiar i la vida quotidiana; la potenciació de la solidaritat social amb les famílies que tenen cura de fills menors o de persones en situació de dependència; la promoció de la natalitat, i la protecció econòmica de la família.

Els destinataris de les mesures de suport a les famílies són els regulats per la Llei 9/1998, de 15 de juliol, del Codi de família; la Llei 10/1998, de 15 de juliol, d'unions estables de parella; la Llei 19/1998, de 28 de desembre, sobre situacions convivencials d'ajut mutu; la Llei 22/2000, de 29 de desembre, d'acolliment de persones grans, i la Llei 11/2001, de 13 de juliol, d'acolliment familiar per a persones grans.

Les prestacions econòmiques a càrrec de la Generalitat inclouen les prestacions per a les famílies amb fills menors

a càrrec i les prestacions a partir del segon fill, que es configuren com a drets subjectius de les persones beneficiàries, i els ajuts per adopció i acolliment i per a l'aplicació de tècniques de reproducció assistida. També s'inclouen prestacions econòmiques per a familiars amb dependència a càrrec i ajuts per a l'adquisició, la conservació i la rehabilitació dels habitatges i per al pagament de lloguers.

Es promou l'establiment de mesures fiscals de suport a les famílies relatives a impostos estatals sobre els quals la Generalitat té capacitat normativa, i l'establiment de bonificacions i exempcions en la prestació de serveis públics de competència autonòmica o local.

Quant a les mesures de conciliació de la vida familiar i laboral, s'estableixen les mesures aplicables al personal al servei de l'Administració de la Generalitat i de les entitats locals i les destinades al món empresarial privat. Destaquen les destinades a prolongar els permisos i les llicències per maternitat o paternitat i per tenir cura d'un fill o d'una filla, al foment de la flexibilitat horària i a la promoció de serveis d'atenció a nens als llocs de treball que, encara que només s'apliquen a l'Administració de la Generalitat i a les entitats locals, han de ser pauta a seguir per les empreses que presten serveis públics i altres empreses i entitats que actuen a Catalunya.

Altres mesures de suport i foment de la família estableixen l'atenció precoç com un dret i l'increment de places d'educació infantil de primer cicle, potencien l'escola com a marc d'aprenentatge i estableixen altres ajuts i la promoció d'ofertes culturals per a les famílies. Així mateix, s'estableixen mesures de

suport a les famílies amb persones en situació de dependència, la cura i atenció de les quals ha recaigut tradicionalment en la pròpia família, i a les famílies amb persones en risc d'exclusió social, regulant mecanismes de reacció i protecció per a supòsits concrets. En aquest sentit, es crea el Fons de garantia de pensions alimentàries, d'acord amb

la Resolució 371/VI del Parlament de Catalunya.

Finalment, s'estableixen les mesures administratives per a l'aplicació de la norma i la participació de la societat civil en les polítiques de suport a les famílies.

J. V.

Llei 19/2003, de 4 de juliol, del taxi (DOGC núm. 3926, de 16 de juliol).

La Llei del taxi constitueix una novetat legislativa d'indubtable importància atès que actualitza la regulació d'aquest sector, l'amplia omplint algunes llacunes normatives fins ara existents, i dota aquesta normativa del rang adequat al seu contingut.

Fins ara aquest sector es trobava regulat de manera específica per normes de rang reglamentari, ja que la Llei d'ordenació dels transports terrestres es limitava gairebé només a distribuir competències i remetre's a altres normes. Sembla, però, que en la mesura que des del poder públic s'ordena una activitat econòmica cal que la intervenció es faci a partir d'una norma amb rang de llei, sigui quina sigui la concepció que es tingui d'aquesta activitat, que determina l'abast i la intensitat de la regulació, qüestió controvertida a nivell doctrinal i que les normes vigents fins ara no han contribuït a resoldre definitivament, malgrat que els defensors de les diverses posicions sobre aquesta qüestió han sostingut interpretacions que avalaven les seves tesis. La Llei del taxi que ara es presenta defuig qualificacions expressives sobre la natura d'aquesta activitat, tot i que sembla bastant indiscutible que, malgrat que se la denomini *servei*, no la considera com un servei públic, si és que aquesta expressió

té sentit avui dia, criteri que, val a dir, és el que més s'adequa al marc constitucional en tant que no hi ha ni es produeix cap reserva en favor del sector públic. Cal pensar, doncs, que d'acord amb el que seria la posició doctrinal dominant, es tracta d'una activitat privada sotmesa a una intensa regulació, malgrat que el seu exercici estigui limitat a un nombre determinat de persones (per tant, no és absolutament lliure) i sotmès a llicència o autorització mitjançant les quals es comprova la concurrència de les condicions necessàries determinades per la legislació.

La falta de qualificació, que no de definició, potser obeeix a la voluntat de defugir la qüestió controvertida; no obstant això, però, no és necessari que la norma entri a fer una declaració d'aquest tipus, quan, d'altra banda, es pot deduir sense dificultats, al meu entendre, del contingut de la regulació i del context normatiu en què s'insereix. A més, tot i tractar-se d'una qüestió important, la Llei conté la regulació d'altres aspectes d'aquesta activitat o servei igualment importants, que el modernitzen i el situen a l'alçada de les necessitats actuals.

El títol competencial que dóna cobertura a aquesta Llei és el de l'art. 9-15 de

l'Estatut («Transports terrestres que transcorren íntegrament dins del territori de Catalunya»), competència de tipus exclusiu, l'abast de la qual ha estat confirmat per la Sentència del Tribunal Constitucional 118/1996. No s'han presentat gaires problemes de delimitació material (alguna de les normes podria acostar-se o limitar amb la regulació de la seguretat industrial, del trànsit i la circulació de vehicles, dels drets d'usuaris i comunicadors, del règim jurídic de les administracions públiques, del règim local, del procediment administratiu) quant a aquesta qüestió ja que la Llei és prou curosa, amb les necessàries remissions o reserves expresses, suficients per evitar conflictes d'ordre competencial.

La Llei classifica els serveis de taxi en dues grans categories: els urbans i els interurbans; aquesta última és residual respecte de la primera, que és definida en funció de la classificació urbanística per la qual discorre el servei de taxi («els que transcorren íntegrament per sòl urbà i urbanitzable, i els dedicats exclusivament a comunicar sòls urbans i urbanitzables d'un mateix terme municipal») i també els que discorren en «àmbits metropolitans», tot i que no s'aclareix què s'entén per *àmbits metropolitans*, si els delimitats per un fet físic o per un fet administratiu —la qual cosa planteja, alhora, un altre problema si el criteri utilitzat és aquest darrer, en no existir una única entitat de caire metropolità mentre no es modifiqui l'actual organització territorial de Catalunya (cal suposar que el més adequat per raó de l'àmbit competencial seria el que abraça l'Autoritat del Transport Metropolità).

La Llei estableix a l'art. 3 els principis en què es basa, que poden servir de guia a l'hora d'interpretar-la i d'orientar-ne el desplaçament reglamentari. Aquests

principis fan palesa també l'ambigüitat amb què s'ha acostumat a moure la determinació de la naturalesa d'aquest servei. D'una banda, es justifica la intervenció pública com a necessària per garantir l'interès públic present, més la finalitat d'assolir un nivell òptim de qualitat en la prestació; d'una altra banda, l'equilibri econòmic de l'activitat i la suficiència del servei, que determina la limitació del nombre de llicències i l'establiment de tarifes obligatòries; finalment, la universalitat, l'accessibilitat i la continuïtat del servei, notes tradicionalment característiques del que s'ha entès per servei públic. Ara bé, això no significa que es tracti de notes o elements que defineixin per si mateixes què és un servei públic, sinó que es pot considerar que es tracta d'una activitat fortament intervinguda per protegir determinats interessos compresos dins de l'*interès públic* (els dels usuaris, però també potser els dels mateixos que exerceixen l'activitat), que no actuen sotmesos a un règim de concessió administrativa, sinó d'un títol habilitant d'una altra classe.

Aquest títol habilitant pot ser de dos tipus: la llicència i l'autorització. La primera habilita per prestar els serveis urbans de taxi i la segona, els interurbans.

La Llei regula el règim de llicències del taxi, tot i que permet que la seva regulació sigui completada per les ordenances locals. Entre les determinacions que estableix la Llei respecte de les llicències, cal destacar que obliga que el procediment de concessió sigui per concurs i que el nombre de llicències sigui limitat en funció de la població del municipi, tot i que estableix criteris per flexibilitzar o alterar aquest nombre, atenent a dades objectives referents a les característiques del municipi i les seves necessitats. S'admet que hi pugui haver llicències estacionals en determinades

circumstàncies. La Llei regula, així mateix, les condicions que s'han de complir per obtenir una llicència, de la qual poden ser titulars tant les persones físiques com les jurídiques. La durada de les llicències és indefinida, tot i que se n'admet la suspensió voluntària (per un període màxim de quatre anys), la transmissió (amb l'autorització prèvia de l'ens que les ha concedides) i l'extinció no sols per renúncia, lògicament, sinó també per resolució de l'atorgant o revocació (per raons d'oportunitat, amb dret a indemnització, en aquest cas).

Pel que fa a les autoritzacions, la Llei es remet a la normativa vigent en matèria de transport de viatgers per carretera, tot i que preveu la potestat per determinar i limitar el nombre d'autoritzacions «en l'àmbit territorial corresponent» (no definit; cal suposar que és aquell per al qual se sol·licita). S'estableix que per tal d'obtenir l'autorització cal posseir prèviament llicències, i es regula un procediment compartit en l'atorgament per tal d'assegurar la coordinació administrativa.

Altres aspectes importants recollits a la Llei són la regulació de les condicions de prestació de servei, autoritzant-se la utilització de conductors assalariats, la subjecció a l'obtenció d'un certificat que reconeix la capacitat per ser con-

ductors, expedit pel departament competent de la Generalitat, dins de la qual s'inclou el coneixement de les llengües oficials, a més d'una formació bàsica. També es regulen les condicions que han de complir els vehicles i els drets i deures de l'usuari, de manera molt detallada. I el sistema de tarifes o preus del servei, sotmesos a aprovació amb algunes especificacions al règim general. Així mateix, s'obliga a portar un aparell taxímetre excepte en els municipis de menys de cinc mil habitants, i es regulen les indicacions exteriors i interiors que han de portar els vehicles.

La Llei recull també un règim sancionador, que tipifica les infraccions i les sancions i distribueix les competències i el procediment, que és el general amb alguna peculiaritat.

Finalment, cal destacar que la Llei crea el Consell Català del Taxi com a òrgan de consulta i assessorament pel que fa a aquests serveis, integrat per representants de les administracions competents, de les associacions sindicals i empresarials del sector i les representatives d'usuaris i consumidors, i al qual s'atribueixen unes competències mínimes, sens perjudici que el desplegament reglamentari de la Llei les pugui ampliar.

Xavier Muro

Llei 21/2003, de 4 de juliol, de foment de la pau (DOGC núm. 3924, de 14 de juliol).

Aquesta Llei és fruit d'una Proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, text que, després de moltes vicissituds, la cambra va acordar de considerar. Sobre la base del text de la Proposició de llei i de les esmenes presentades pels diversos

grups parlamentaris, després d'un treball de més de dos anys, la ponència que se'n va encarregar va consensuar un nou text transaccional, que finalment va esdevenir Llei.

Volem remarcar que la Llei de foment de la pau és pionera, tant pel que fa a

Europa com a la resta del món. Fins ara només tenim notícia que aquesta matèria hagi estat regulada per llei, per bé que de manera no tan ambiciosa, a la província de Trento i a la regió del Vèneto, a la República Italiana, ja que la seva pròpia naturalesa ha fet que normalment es considerés més aconsellable que el foment de la pau fos objecte de tractament per mitjà de programes governamentals, declaracions solemnes, manifestos o campanyes específiques. En aquest sentit destaca, per exemple, la Resolució de l'Assemblea General de les Nacions Unides, de 13 de setembre de 1999, per la qual s'aprova la Declaració sobre una Cultura de Pau i el seu programa d'acció.

Per aquest motiu, si bé és ben cert que no deixa de ser una Llei atípica, amb una vocació més orientadora que imperativa, el fet que els representants del poble de Catalunya hagin optat per regular per llei aquesta matèria li dona una força i una legitimitat democràtica que no tindria si s'hagués materialitzat en qualsevol altra forma jurídica.

No hi ha cap dubte que l'existència d'aquesta Llei, la difusió i l'efectiva aplicació que se'n faci seran una eina immillorable perquè Catalunya, com a societat compromesa amb la pau, pugui avançar en el foment de la cultura de la pau entre els seus ciutadans i ser un punt de referència per a altres països.

En tot moment, la ponència va tenir molt en compte les aportacions de les organitzacions no governamentals catalanes que lluiten per la pau i, especialment, les de l'Escola de Cultura de Pau, de la Càtedra UNESCO sobre Pau i Drets Humans de la Universitat Autònoma de Barcelona.

La Llei que en va resultar estableix les actuacions que han de dur a terme tant l'Administració de la Generalitat com

els ens locals per tal de promoure a Catalunya la cultura de la pau i el diàleg intercultural i religiós, i de contribuir a l'eradicació dels conflictes violents i tractar-ne les causes.

Els valors que han de guiar aquestes actuacions de l'Administració són el foment de la pau, la justícia i l'equitat en les relacions entre persones, pobles, cultures, nacions i estats; la prevenció i la solució pacífica dels conflictes i les tensions socials, i l'enfortiment i l'arrelament de la pau i de la convivència.

Veiem, per tant, que els ponents de la Llei han volgut fer palès que treballar per la pau no consisteix només a oposar-se a la guerra, sinó que cal anar més enllà i adoptar una visió més àmplia que tingui en compte les causes que generen els conflictes violents arreu del món. Cal fer una tasca de prevenció per mitjà de l'ensenyament i l'educació per la pau, i cal actuar en l'àmbit de la difusió i el respecte dels drets humans i les llibertats individuals i col·lectives, a més de fomentar el desarmament global; però cal preveure també una reacció diligent i eficaç davant els conflictes existents i les seves conseqüències, amb actuacions que promoguin el diàleg, la solució pacífica de conflictes i l'adopció de mesures pal·liatives de les situacions que es produeixen com a conseqüència de l'acabament de conflictes armats; actuacions que, per tant, ens ajudin a construir la pau després de la guerra.

D'acord amb aquesta visió transversal del que ha de ser el foment de la pau, els àmbits d'actuació en què, d'acord amb aquesta Llei, s'ha de concretar l'activitat de l'Administració són els drets humans i les llibertats individuals i col·lectives, la convivència ciutadana, la promoció del diàleg i la solució pacífica de controvèrsies, l'ensenyament i l'educació per la pau, els mitjans de comunicació social

i el foment del desarmament global. D'alguna manera, es tracta que mitjançant el treball de l'Administració a favor de la cultura de la pau, a llarg termini s'aconsegueixi un canvi en les actituds de les persones que faci possible un funcionament de la societat amb més plenitud, que es guiï pels valors d'aquesta Llei i d'acord amb els paràmetres que s'hi estableixen.

Pel que fa a les actuacions en l'àmbit dels drets humans i les llibertats individuals i col·lectives, destaquen, entre altres, la difusió de la Declaració Universal dels Drets Humans, la intensificació de mesures encaminades a eliminar les formes de discriminació i de violència contra les persones, l'afavoriment de la solidaritat efectiva amb totes les persones i tots els pobles en guerra o sotmesos a genocidi i violència i l'eradicació de la pobresa.

Respecte a l'àmbit de la convivència ciutadana, la promoció del diàleg i la solució pacífica de conflictes, hem de destacar el fet que l'Administració hagi de promoure la mediació en els conflictes ciutadans en l'àmbit municipal, l'entesa, la solidaritat, la tolerància i la cooperació entre els pobles i les nacions, la coexistència religiosa i la reconciliació, i també la promoció d'activitats de diplomàcia ciutadana o paral·lela, que vol dir encetar una nova via que doni a la societat l'oportunitat de renovar el compromís en la resolució pacífica de conflictes.

Quant a les actuacions en l'àmbit de l'ensenyament i l'educació per la pau, destaquen, entre altres, l'elaboració i l'aplicació dels programes globals d'educació per la pau adreçats a tota la població escolar; l'aplicació de criteris basats en la cultura de la pau i del respecte mutu entre els pobles en l'elaboració i la revisió dels llibres de text i de la resta de mate-

rial didàctic dels centres educatius, i la instrucció dels infants, des de ben petits, sobre els valors, les actituds, els comportaments i els estils de vida que permeten resoldre qualsevol conflicte per mitjans pacífics.

En aquest context no hem d'oblidar, d'una banda, que l'art. 26.2 de la Declaració Universal dels Drets Humans, en parlar de l'educació, ens diu que ha de tendir al desenvolupament ple de la personalitat humana i a l'enfortiment del respecte dels drets humans i de les llibertats fonamentals; ha de promoure la comprensió, la tolerància i l'amistat entre totes les nacions i els grups ètnics o religiosos, i ha de fomentar les activitats de les Nacions Unides per al manteniment de la pau.

D'altra banda, també cal tenir present que la Resolució 53/25, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el dia 10 de novembre de 1998, va proclamar el període que va de l'any 2001 al 2010 Decenni Internacional d'una Cultura de Pau i No-violència per als Infants del Món.

Finalment, en aquest àmbit té una rellevància especial el fet que l'Administració hagi de promoure la formació de persones que vulguin traslladar-se a països empobrits, en qualitat de col·laboradors, o bé que vulguin fer tasques de prevenció de conflictes, de construcció de la pau i de mediació i resolució, la qual cosa ha de comportar que en els propers anys el nostre país disposi d'un conjunt d'experts formats en la mediació de conflictes que puguin participar de manera decisiva en la solució de controvèrsies arreu del món.

Les actuacions en l'àmbit dels mitjans de comunicació social s'estenen també a la lliure circulació d'informació i coneixements i a la diversitat ideològica, cultural i política, i, entre altres, es con-

creten en la difusió d'informació sobre la cultura de la pau; l'adopció de mesures per reduir la violència en els continguts dels mitjans de comunicació, d'Internet i d'altres noves tecnologies de la informació, de les quals s'ha de promoure la universalització, i la presència de les ONG i dels centres d'estudis sobre la pau en els continguts dels mitjans de comunicació públics.

En aquest darrer apartat, en aplicació d'allò que disposa l'art. 10.*a* de la Llei 2/2000, de 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, s'ha demanat i s'ha obtingut l'informe previ no vinculant d'aquest Consell, informe que en bona part s'ha incorporat al text de la Proposició de llei aprovada.

Destaca, finalment, el fet que la Llei inclogui en els seus àmbits d'actuació el del foment del desarmament global. Amb totes les cauteles jurídiques per no envair les competències que té l'Estat en l'àmbit de política exterior, aquesta Llei estableix que tant l'Administració de la Generalitat com els ens locals han de promoure activitats a favor del desarmament global sota el control de l'ONU, activitats a favor de l'eliminació del tràfic il·lícit d'armament, i també l'adopció de mesures per pal·liar les situacions que es produeixen a conseqüència de l'acabament de conflictes armats.

Com a darrer mandat de l'apartat del foment del desarmament global, la Llei advoca perquè l'Administració difongui les mesures proposades per l'Agenda de la Haia per la pau i la justícia al segle XXI, que reclama una cosa tan bonica i tan fàcil de dir com difícil d'aconseguir, que és el dret a la pau i l'abolició de la guerra.

La Llei crea un òrgan adscrit a l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament anomenat Consell Català de Foment de la Pau. Aquest és l'òrgan

consultiu i de participació de la societat catalana per al foment de la pau en les activitats de l'Administració de la Generalitat i dels ens locals en aquest àmbit.

La composició del Consell Català de Foment de la Pau és plural. S'hi integren, a més dels representants de l'Administració de la Generalitat, dels ens locals i dels grups parlamentaris, representants de les organitzacions no governamentals per la pau, i altres institucions i personalitats rellevants reconegudes per les activitats a favor de la pau. L'art. 9 en detalla les funcions, entre les quals podem destacar la de fer d'observatori aplicat per a la prevenció de guerres i conflictes violents; la d'assessorar sobre els continguts i els valors de la formació de professionals civils de la pau, de treballadors pels drets humans i especialistes en la resolució de conflictes; la mediació i la negociació, i la d'emetre informe sobre els programes a favor de l'eradicació de la guerra i la violència entre els pobles i les persones.

D'acord amb el capteniment dels ponents, la creació d'aquest Consell Català de Foment de la Pau només és un primer pas cap a la consolidació d'una estructura administrativa específica que doni més força a les actuacions de foment de la pau dels ens locals i de la Generalitat. Així, en la disposició addicional segona, la Llei estableix que, en el termini de cinc anys, d'acord amb l'experiència adquirida i amb la deliberació i el dictamen previs del Consell Català de Foment de la Pau, el Govern presenti al Parlament un projecte de llei de creació a Catalunya d'un institut internacional per la pau, o de l'estructura organitzativa més adequada per a la consecució de les finalitats de foment de la pau.

Vicenç Santaló

Llei 22/2003, de 4 de juliol, de protecció dels animals (DOGC núm. 3926, de 16 de juliol).

Un cop transcorreguts més de deu anys de l'aprovació de la Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció dels animals (en endavant, Llei 3/1988), que va ser pionera en el seu temps a l'Estat espanyol, i malgrat les dues modificacions produïdes mitjançant les lleis 3/1994, de 20 d'abril, i 18/1998, de 28 de desembre, es va considerar necessària la revisió de la majoria dels seus aspectes a fi i efecte de donar un nou enfocament al sistema jurídic de protecció dels drets dels animals.

Mitjançant la Llei 3/1988, es va comptar amb una legislació global sobre la protecció dels animals, la Llei esmentada, que va ser capdavantera en el nostre entorn, i que tenia com a objectiu recollir els principis de respecte, defensa i protecció dels animals que figuren en els tractats i convenis internacionals i en les legislacions dels països socialment més avançats, i també donar unitat a la legislació vigent sobre la matèria. Es van establir les normes i els mitjans necessaris a fi de mantenir i de salvaguardar les poblacions animals i, alhora, regular-ne la tinença, la venda, el tràfic i el manteniment en captivitat, perquè es portessin a terme amb unes garanties de bon tracte per als animals.

El transcurs del període de vigència i de l'aplicació de la Llei 3/1988 va fer que es considerés oportú aprovar-ne una de nova que incorporés l'experiència assolida durant el període de vigència de la primera llei, tenint en compte que durant aquest temps també s'han publicat noves lleis relacionades amb aquest àmbit, com la d'experimentació animal, la dels gossos potencialment perillosos i diversos reglaments de desplegament per tal de fer-ne efectiva l'aplicació normativa.

Amb relació a aquest aspecte, cal destacar que la iniciativa de modificar el marc regulador esmentat no solament va partir del Govern —amb la corresponent presentació a la Cambra d'un projecte de llei de modificació de l'esmentada llei—, sinó també de dos grups parlamentaris que van presentar sengles proposicions de llei de modificació de la Llei 3/1988. Aquesta circumstància va fer que la Llei 22/2003, de 4 de juliol, de protecció dels animals, es tramités mitjançant el mecanisme de la ponència conjunta, la qual cosa va comportar l'existència d'un gran consens entre els diversos grups de la Cambra en els treballs d'elaboració d'un únic text propositiu relatiu a l'establiment d'un nou marc legal per a la protecció dels animals.

En aquest sentit, cal destacar que el legislador, abans de redactar aquest text, va voler tenir en compte les aportacions i les opinions, no solament de l'Administració local, en tant que una de les administracions implicades a bastament en l'aplicació de la normativa sobre protecció dels animals, sinó també de les entitats o els col·lectius professionals que, de manera directa o indirecta, tenen alguna vinculació amb el món dels animals i la protecció dels seus drets.

Aquesta Llei respon a la necessitat d'adaptar la situació legal de Catalunya a les novetats que es van produint i a l'evolució que la societat catalana ha experimentat en aquesta matèria. Per aquest motiu, un dels punts centrals a partir dels quals es configura la nova Llei és l'entorn de la nova definició del concepte d'*animal de companyia*, en regula la protecció i, més especialment, es configura com una disposició marc de protecció dels animals, amb l'objectiu principal

d'incrementar la sensibilitat dels ciutadans respecte a la seva protecció. La Llei estén el concepte d'*animal de companyia* també als animals de la fauna no autòctona que de manera individual viuen amb les persones i han assumit el costum del captiveri, per tal d'incrementar-ne el control i, consegüentment, el grau de protecció.

Una altra novetat és el fet que es manifesta una clara declaració de principis en considerar els animals com a organismes dotats de sensibilitat psíquica, a més de física, els quals han de rebre el tracte que, atenent-ne bàsicament les necessitats etològiques, en procuri el benestar. Això no vol dir res més que són mereixedors d'uns drets propis de la seva condició animal. Quant a aquests drets que se'ls atorguen, la Llei defineix a bastament un conjunt de conductes o actuacions que resten prohibides respecte dels animals, entre les quals cal destacar, a banda de totes aquelles relacionades amb els maltractaments en qualsevol de les possibles formes i modalitats, la prohibició de limitar de manera duradora el moviment necessari de l'animal si li comporta sofriment, dany o estrès, o la introducció de la prohibició de l'establiment de granges o centres de cria que tinguin com a objecte la reproducció o la comercialització de primats amb finalitats científiques o d'experimentació.

La Llei incorpora per primera vegada, excepte que hi concorrin motius humanitaris i sanitaris degudament acreditats, la prohibició del sacrifici de tots els gossos i els gats que han sofert abandonament per manca de responsabilitat de llurs propietaris ja que, malgrat això, mereixen que la seva vida transcorri en condicions dignes i sigui respectada. Al mateix temps, la Llei preveu en aquest aspecte una moratòria d'aplicació, atès

que la prohibició esmentada no entrarà en vigor fins a l'1 de gener de 2007.

Entre les novetats d'aquesta Llei, també cal posar en relleu que es formulen de manera coherent a la finalitat de protegir els animals un conjunt d'obligacions de les persones propietàries i posseïdores d'animals en tant que són les principals responsables del seu benestar. També cal destacar com a novetat que la Llei incorpora per primera vegada la regulació de la filmació d'escenes fictícies de crueltat amb l'exigència de l'autorització prèvia de l'Administració competent a fi de garantir que el dany sigui simulat i que els productes i els mitjans utilitzats no provoquin cap perjudici a l'animal. Així mateix, la Llei obliga el mitjà de difusió a fer constar que les situacions són fictícies, i a indicar el corresponent número d'autorització.

En l'àmbit dels animals de companyia també hi ha importants novetats, totes destinades a aconseguir una adquisició responsable, de manera que els ciutadans que voluntàriament adquireixen animals se'n responsabilitzin, en tinguin cura i, sobretot, en respectin els drets, i, per tant, no els abandonin. Per aconseguir aquests objectius és imprescindible també comptar amb els centres de venda i de cria d'animals, els quals han de complir un seguit de requeriments, com ara estar inscrits en el Registre de Nuclis Zoològics, dur obligatòriament un llibre de registre oficial en què es recullin de manera actualitzada les dades relatives a l'entrada i la sortida de tots els animals i les dades d'identificació, o l'obligació de fer un curs de cuidador o de cuidadora d'animals per al personal que hi treballi.

Cal destacar també que aquesta Llei regula i limita la cria de gossos i de gats a càrrec de particulars, amb la finalitat de disminuir-ne el nombre i evitar-ne una

proliferació indiscriminada sense cap mena de control, ja que moltes vegades aquests animals pateixen les conseqüències de l'abandonament. D'altra banda, es regulen els aspectes relatius a les empreses especialitzades que es fan càrrec del servei de recollida d'animals abandonats i es crea el Voluntariat de Protecció i Defensa dels Animals, que ha d'afavorir la implicació ciutadana en l'assoliment de les finalitats d'aquesta Llei.

Per tal que aquesta Llei sigui un instrument vàlid i eficaç per assolir les finalitats que estableix, s'actualitza el règim sancionador, s'adequa al nou contingut de la Llei i es regula tot respectant els principis propis del procediment sancionador. En aquest sentit, es fa una tipificació gradual i força exhaustiva de les infraccions, que van des de les considerades lleus —com, per exemple, el fet de no evitar la fugida d'un animal, o l'exhibició dels animals en aparadors d'establiments de venda d'animals— fins a aquelles que són considerades greus, entre les quals s'inclou el fet de mantenir els animals en captivitat o de manera que es vulnerin les condicions que reglamentàriament s'estableixin. Finalment, entre les infraccions molt greus s'inclou el sacrifici de gossos i de gats fora dels supòsits excepcionals previstos a la mateixa Llei, l'abandonament dels animals i el fet d'organitzar baralles de gossos, de gallus o d'altres animals o participar-hi.

Correlativament a la tipificació de les infraccions, la Llei estableix la sanció de les infraccions, i la possibilitat que les administracions —sempre que hi hagi indicis racionals d'infracció— puguin comissar de manera immediata els animals. També s'estableix la possibilitat que la comissió de les infraccions molt greus o la reiteració de les infraccions

greus pugui comportar el tancament temporal de les instal·lacions, els locals o els establiments respectius, amb la corresponent anotació al Registre de Nuclis Zoològics, i també la inhabilitació per a la tinença d'animals per un període de dos mesos a cinc anys.

A fi i efecte de garantir una aplicació més eficient de la Llei i sens perjudici del corresponent desplegament reglamentari, es crea la Comissió Tècnica d'Inspecció de Nuclis Zoològics amb Fauna Salvatge, per tal de vetllar perquè les instal·lacions siguin segures per a les persones i els animals i perquè els nuclis zoològics tinguin cura del benestar dels animals. També es crea el Registre d'Empreses de Control i Recollida d'Animals de Companyia, en el qual s'han d'inscriure les empreses especialitzades de control i recollida d'animals de companyia, i el Registre d'Animals de Competició, en el qual s'han d'inscriure els animals que s'utilitzen en competicions o curses on es fan apostes.

Es crea el Voluntariat de Protecció i Defensa dels Animals, l'organització i les finalitats del qual, en compliment d'aquesta Llei, han de ser establertes per reglament. D'altra banda, la Llei incorpora un manament al govern en el sentit que aquest ha d'elaborar, juntament amb les entitats defensores i col·laboradores, campanyes divulgadores i informatives del contingut d'aquesta Llei per als cursos escolars i per a la població en general.

Finalment, cal destacar que mitjançant l'annex d'aquesta Llei s'actualitza la llista d'espècies protegides de la fauna salvatge autòctona, i es té en compte bé els problemes d'increment poblacional de les espècies o bé la necessitat d'adequar la regulació a la normativa europea en matèria d'espècies protegides.

Lleis promulgades a Catalunya durant l'any 2003

Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya (DOGC núm. 3826, de 20 de febrer; correcció d'errades: DOGC núm. 3846, de 19 de març).

Llei 2/2003, de 19 de febrer, de modificació de l'art. 22 de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (DOGC núm. 3832, de 27 de febrer).

Llei 3/2003, de 28 de març, d'autoritzacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona i per finançar l'aportació dels regants al canal Segarra-Garrigues (DOGC núm. 3857, de 3 d'abril).

Llei 4/2003, de 7 d'abril, d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya (DOGC núm. 3865, de 15 d'abril).

Llei 5/2003, de 22 d'abril, de mesures de prevenció dels incendis forestals en les urbanitzacions sense continuïtat immediata amb la trama urbana (DOGC núm. 3879, de 8 de maig).

Llei 6/2003, de 22 d'abril, de l'estatut dels expresidentes de la Generalitat (DOGC núm. 3879, de 8 de maig).

Llei 7/2003, de 25 d'abril, de protecció de la salut (DOGC núm. 3879, de 8 de maig; correcció d'errades DOGC núm. 3950, de 20 d'agost).

Llei 8/2003, de 5 de maig, de tercera modificació de la Llei 6/1987, de 4 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya (DOGC núm. 3878, de 7 de maig).

Llei 9/2003, de 13 de juny, de la mobilitat (DOGC núm. 3913, de 27 de juny).

Llei 10/2003, de 13 de juny, sobre mutualitats de previsió social (DOGC núm. 3914, de 30 de juny).

Llei 11/2003, de 13 de juny, de creació del Col·legi Professional de Disseny Gràfic de Catalunya (DOGC núm. 3914, de 30 de juny).

Llei 12/2003, de 13 de juny, de creació del Col·legi d'Ambientòlegs de Catalunya (DOGC núm. 3914, de 30 de juny).

Llei 13/2003, de 13 de juny, de modificació de la Llei 18/2002, de 5 de juliol, de cooperatives (DOGC núm. 3914, de 30 de juny).

Llei 14/2003, de 13 de juny, de qualitat agroalimentària (DOGC núm. 3915, d'1 de juliol).

Llei 15/2003, de 13 de juny, de modificació de la Llei 6/1993, de 15 de juliol, reguladora dels residus (DOGC núm. 3915, d'1 de juliol).

Llei 16/2003, de 13 de juny, de finançament de les infraestructures de tractament de residus i del cànon sobre la deposició de residus (DOGC núm. 3915, d'1 de juliol).

Llei 17/2003, de 4 de juliol, del cos d'agents rurals (DOGC núm. 3926, de 16 de juliol).

Llei 18/2003, de 4 de juliol, de suport a les famílies (DOGC núm. 3926, de 16 de juliol).

Llei 19/2003, de 4 de juliol, del taxi (DOGC núm. 3926, de 16 de juliol).

Llei 20/2003, de 4 de juliol, de reconeixement de la Universitat Abat Oliba CEU (DOGC núm. 3924, de 14 de juliol).

Llei 21/2003, de 4 de juliol, de foment de la pau (DOGC núm. 3924, de 14 de juliol).

Llei 22/2003, de 4 de juliol, de protecció dels animals (DOGC núm. 3926, de 16 de juliol).

Llei 23/2003, de 4 de juliol, de modificació de la Llei 23/1998, de 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, re-

guladora de l'elaboració i la publicitat de les enquestes i els estudis d'opinió de la Generalitat (DOGC núm. 3925, de 15 de juliol).

Llei 24/2003, de 4 de juliol, del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya (DOGC núm. 3925, de 15 de juliol).

Llei 25/2003, de 4 de juliol, per la qual es declara paratge natural d'interès nacional la finca Pinya de Rosa, al terme municipal de Blanes (DOGC núm. 3925, de 15 de juliol).

2.2. DISPOSICIONS ADMINISTRATIVES DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

A càrrec de Vicenç Aguado

Decret 361/2002, de 24 de desembre, pel qual es regula el sistema de senyalització orientativa dels programes de televisió (DOGC núm. 3795, de 8 de gener de 2003).

L'objectiu d'aquesta senyalització és informar els adults de la idoneïtat de cada programa per als menors d'edat. El sistema de senyalització afecta, amb caràcter general, tota la programació de televisió dels operadors següents: *a)* els operadors de televisió dependents directament de la Generalitat de Catalunya; *b)* els operadors de televisió el títol d'habilitació dels quals correspon d'atorgar a la Generalitat de Catalunya, i *c)* els operadors de televisió l'àmbit de cobertura dels quals, independentment del mitjà de transmissió utilitzat, no sobrepassi el límit territorial de Catalunya. S'hi inclouen els operadors de televisió d'accés condicional i els operadors que prestin aquest servei a través de xarxes de telecomunicacions, i els operadors d'altres serveis de televisió quan efectuïn programació adreçada específicament als usuaris de Catalunya.

Decret 352/2002, de 24 de desembre, de transferència de competències de la Generalitat de Catalunya al Conselh General d'Aran en matèria de símbols dels ens locals (DOGC núm. 3795, de 8 de gener de 2003).

Decret 354/2002, de 24 de desembre, pel qual s'estableixen els terminis mà-

xims d'accés a determinats procediments quirúrgics a càrrec del Servei Català de la Salut (DOGC núm. 3795, de 8 de gener de 2003).

Aquest Decret estableix els terminis màxims d'accés de les persones usuàries que tenen dret a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut als procediments quirúrgics que s'indiquen a l'annex 1 d'aquest Decret en els centres de la xarxa hospitalària d'utilització pública (XHUP).

Decret 355/2002, de 24 de desembre, pel qual es regula la utilització de desfibril·ladors externs automàtics per personal no mèdic (DOGC núm. 3795, de 8 de gener de 2003).

Es fixen els requisits de formació i es regula el procediment d'acreditació de personal no mèdic que pot fer ús d'un aparell desfibril·lador extern automàtic, així com l'acreditació de les entitats que poden impartir aquesta formació i avaluar la capacitat de l'alumnat.

Decret 15/2003, de 8 de gener, pel qual es regula el règim jurídic transitori de les televisions locals per ones terrestres (DOGC núm. 3801, de 16 de gener), modificat parcialment pel Decret 123/2003, de 13 de maig (DOGC núm. 3887, de 20 de maig).

L'aplicació del règim jurídic que estableix aquest Decret es durà a terme

mentre no es produeixin la planificació i la reserva de les freqüències per a la prestació d'aquest servei, la resolució dels corresponents processos concessionals, i la concreta determinació del règim jurídic aplicable.

Decret legislatiu 1/2003, de 8 de gener, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre (DOGC núm. 3802, de 17 de gener).

L'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre és un organisme autònom de caràcter administratiu de la Generalitat, el qual gaudeix de personalitat jurídica, patrimoni propi i plena capacitat d'obrar per al compliment dels seus fins. Se'n regula l'objecte, les funcions, els òrgans, els recursos econòmics i el personal.

Decret 17/2003, de 8 de gener, de tercera modificació del Decret 252/2000, de 24 de juliol, sobre l'activitat artesanal a Catalunya (DOGC núm. 3806, de 23 de gener).

Mitjançant aquesta modificació, s'atorga també, de manera excepcional, la condició d'artesà a les persones que exerceixen la docència en arts i oficis de manera continuada, quan acreditin experiència professional en l'exercici de l'ofici de què es tracti.

Decret 21/2003, de 21 de gener, pel qual s'estableix el procediment per fer efectiu el dret de petició davant les administracions públiques catalanes (DOGC núm. 3810, de 29 de gener).

Aquest Decret desenvolupa els aspectes del procediment que són específics de les administracions públiques catalanes, i té en compte especialment les possibilitats que ofereixen les noves tecnologies.

Decret 27/2003, de 21 de gener, de l'atenció social primària (DOGC núm. 3815, de 5 de febrer).

L'objecte d'aquest Decret és la regulació de l'atenció social primària, per la qual cosa estableix les condicions mínimes exigibles a tots els serveis socials d'atenció primària del Sistema Català de Serveis Socials, per tal de garantir la qualitat dels serveis, l'equitat quant a l'accés i l'equilibri territorial.

Decret 35/2003, de 4 de febrer, de modificació dels Estatuts del Consorci de l'Habitatge de Barcelona, aprovats pel Decret 420/2000, de 27 de desembre (DOGC núm. 3822, de 14 de febrer de 2003).

Es modifiquen determinats preceptes relatius als òrgans de govern.

Decret 34/2003, de 21 de gener, d'organització i funcionament de l'Institut d'Estadística de Catalunya (DOGC núm. 3822, de 14 de febrer).

Aquest Decret actualitza l'organització i el funcionament de l'IDESCAT, que és un organisme autònom de caràcter administratiu, adscrit al Departament d'Economia i Finances, amb personalitat jurídica pròpia. Es responsabilitza de les funcions de planificació, normalització, coordinació i gestió del Sistema Estadístic de Catalunya.

Decret 43/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova el Pla de comptabilitat de les fundacions privades (DOGC núm. 3833, de 28 de febrer).

El Pla de comptabilitat és d'aplicació obligatòria a les fundacions privades subjectes a la legislació de la Generalitat de Catalunya. Aquest Pla, que s'aprova amb aquest Decret, consta de cinc parts precedides per una introducció: principis comptables, quadre de comptes, de-

finicions i relacions comptables, comptes anuals i normes de valoració.

Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades (DOGC núm. 3835, de 4 de març).

L'Agència Catalana de Protecció de Dades és una institució de dret públic amb personalitat jurídica pròpia i plena capacitat d'obrar que exerceix la seva autoritat de control sobre els tractaments de dades personals duts a terme per la Generalitat de Catalunya, pels ens que integren l'Administració local i per les universitats en l'àmbit territorial de Catalunya, pels organismes i les entitats autònomes que depenen de l'Administració de la Generalitat o dels ens locals i pels consorcis dels quals formen part. L'Estatut consta de cinc capítols. El capítol I conté les disposicions generals en les quals s'estableix el caràcter d'autoritat independent de l'Agència Catalana de Protecció de Dades. Les competències i les funcions de l'Agència es desenvolupen al capítol II, i el capítol III regula les relacions amb les persones afectades i la col·laboració amb altres entitats, d'acord amb el que disposa la Llei 5/2002, de creació de l'Agència de Protecció de Dades. El règim econòmic i patrimonial, el de personal i la determinació dels òrgans de l'Agència i les seves funcions s'estableixen als capítols IV i V, d'acord amb la naturalesa d'institució de dret públic que atorga a l'Agència la Llei de creació esmentada.

Decret 56/2003, de 20 de febrer, pel qual es regulen les activitats físicoesportives en el medi natural (DOGC núm. 3838, de 7 de març; correcció d'errades: DOGC núm. 3868, de 22 d'abril).

El Decret té per objecte la regulació de les activitats físicoesportives que

es practiquen en el medi natural amb finalitats recreatives i de lleure. Així, es regulen l'organització i la gestió de les activitats físicoesportives en el medi natural. També, es desenvolupen previsiones relatives a la inspecció i el règim sancionador.

Decret 73/2003, de 18 de març, de regulació de la Junta de Finances de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 3850, de 25 de març).

Els òrgans competents per conèixer i resoldre les reclamacions economico-administratives en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat són el conseller o la consellera d'Economia i Finances i la Junta de Finances. Així, la nova norma reglamentària especifica els actes concrets que són susceptibles de reclamació i els actes en relació amb els quals no és possible promoure reclamació economico-administrativa, així com una extensa regulació del règim de funcionament de la Junta de Finances. Per acabar, s'inclou una disposició transitòria expressa per resoldre l'aplicació de la nova norma als expedients en curs.

Decret 70/2003, de 4 de març, pel qual es regulen els fulls de reclamació/denúncia als establiments comercials i en l'activitat de prestació de serveis (DOGC núm. 3853, de 28 de març).

El Decret regula el contingut dels fulls de reclamació, alhora que amplia l'obligatorietat de disposar-ne als establiments i empreses abans exempts. Així, totes les persones físiques i jurídiques que comercialitzin béns o prestin serveis directament a les persones consumidores o usuàries en l'àmbit territorial de Catalunya han de disposar de fulls de reclamació/denúncia oficials, d'acord amb les dades que consten a l'annex, i resten sotmeses a l'aplicació

d'aquest Decret. Queden exclosos de l'aplicació d'aquest Decret tots els qui desenvolupin les activitats següents: *a)* els i les professionals liberals que duguin a terme una activitat per a l'exercici de la qual sigui necessària la col·legiació prèvia en un col·legi professional legalment reconegut; *b)* els serveis públics prestats directament per l'Administració; *c)* els centres que imparteixen ensenyaments reglats, i *d)* totes les activitats que tenen normativa específica en matèria de fulls de reclamació o denúncia.

Decret 87/2003, de 18 de març, sobre autoritzacions de transport públic de mercaderies per carretera d'àmbit limitat a Catalunya (DOGC núm. 3855, d'1 d'abril; correcció d'errades: DOGC núm. 3977, de 30 de setembre).

Per mitjà d'aquest Decret es crea una nova autorització administrativa per a l'exercici de l'activitat de transport de mercaderies per carretera amb vehicles de motor de menys de 3,5 tones de massa màxima autoritzada en l'àmbit territorial de Catalunya, amb la determinació d'uns requeriments específics quant al nivell de qualificació professional exigida per al seu atorgament, que és acreditat mitjançant la superació d'unes proves específiques de capacitació professional. Aquest règim específic es justifica en la seva escassa repercussió sobre el mercat dels transports, en tractar-se d'una activitat limitada, per la capacitat de càrrega dels vehicles.

Decret 90/2003, de 25 de març, sobre l'elecció dels membres dels consells comarcals (DOGC núm. 3855, d'1 d'abril).

S'estableix el nombre de consellers a elegir a cada consell comarcal, d'acord amb l'última xifra de població de cada municipi oficialment aprovada.

Decret 98/2003, d'1 d'abril, pel qual es regula la composició i el funcionament de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya (DOGC núm. 3862, de 10 d'abril).

És objecte d'aquest Decret la regulació de la composició i el funcionament intern de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya, òrgan superior de caràcter consultiu en matèria d'urbanisme, amb participació dels representants dels departaments i els ens locals amb competències urbanístiques.

Decret 93/2003, d'1 d'abril, pel qual s'aproven els Estatuts de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya (DOGC núm. 3862, de 10 d'abril).

L'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya és una entitat de dret públic de la Generalitat que ajusta la seva activitat al dret privat, amb personalitat jurídica pròpia. Té com a objectiu l'avaluació, l'acreditació i la certificació de la qualitat en l'àmbit de les universitats i dels centres d'ensenyament superior de Catalunya.

Decret 105/2003, de 15 d'abril, pel qual es regulen els òrgans de coordinació i col·laboració i els òrgans consultius de la Llei 26/2001, de cooperació al desenvolupament (DOGC núm. 3869, 23 d'abril).

S'estableixen les normes comunes sobre el funcionament dels òrgans de coordinació i col·laboració i els òrgans consultius. També es regula específicament la Comissió Interdepartamental de Cooperació al Desenvolupament, la Comissió de Coordinació amb els Ens Locals i el Consell de Cooperació al Desenvolupament.

Decret 109/2003, de 15 d'abril, pel qual es regula el Registre d'organitza-

cions no governamentals per al desenvolupament que preveu la Llei 26/2001, de 31 de desembre, de cooperació al desenvolupament (DOGC núm. 3870, de 24 d'abril).

Aquest Decret té com a objectiu establir les bases per al funcionament pràctic del Registre, sens perjudici que, en el seu moment, s'articulin els procediments corresponents per assegurar la comunicació i l'homologació de dades amb el Registre d'organitzacions no governamentals de desenvolupament adscrit a l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional, amb els d'altres comunitats autònomes i amb altres registres que, amb la mateixa o semblant finalitat, s'hagin obert a Catalunya.

Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (DOGC núm. 3887, de 20 de maig).

S'aprova aquest Text refós com a conseqüència de les modificacions estatals i autonòmiques que han afectat el règim local de Catalunya. Quant a les afectacions procedents de la producció normativa estatal, és interessant destacar la incidència notable que sobre les previsions de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, han tingut les modificacions de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, i també és important destacar les afectacions procedents d'altres lleis estatals, també de caràcter bàsic, com és el cas de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, i el Text refós de la Llei de contractes de les administracions públiques. Mitjançant la Llei 21/2002, de 5 de juliol, de setena modificació de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, a part de procedir a la més im-

portant modificació que ha experimentat la Llei 8/1987, de 15 d'abril, durant tota la seva vigència, es va preveure el manament adreçat al Govern de la Generalitat, consistent a promulgar un decret legislatiu per refondre el text. L'autorització per refondre també s'estén a totes les modificacions relatives al règim local de Catalunya fetes per les normes que la disposició final esmentada assenyalava i també a qualsevol altra derivada d'una modificació legislativa relativa al règim local de Catalunya o d'una declaració de nul·litat, acordada per sentència del Tribunal Constitucional.

Decret 126/2003, de 13 de maig, pel qual s'estableixen els requisits tecnico-sanitaris dels establiments d'òptica (DOGC núm. 3889, de 22 de maig).

Es regulen, mitjançant normativa específica, els requisits tecnosanitaris que han de complir aquests establiments, per tal de possibilitar que siguin sotmesos a un procés d'autorització, que garanteixin la protecció de la salut ocular de les persones usuàries.

Decret 128/2003, de 13 de maig, sobre mesures d'innovació i foment de la qualitat a la xarxa de serveis regulars de transport de viatgers a Catalunya (DOGC núm. 3893, de 28 de maig).

L'objecte d'aquest Decret és la regulació de les condicions d'innovació i millora de la xarxa de serveis regulars de transport de viatgers a Catalunya, tenint en compte les necessitats de renovació tècnica i d'impuls de la qualitat en les seves prestacions. Les empreses titulars de concessions administratives de transport regular de competència de la Generalitat vigents en el moment d'entrada en vigor d'aquest Decret poden presentar un pla individualitzat d'innovació i millora de la qualitat.

Decret 130/2003, de 13 de maig, pel qual s'aprova el Reglament dels serveis públics de sanejament (DOGC núm. 3894, de 29 de maig; correcció d'errada: DOGC núm. 3938, d'1 d'agost).

Aquest Reglament té per objecte regular els serveis públics de sanejament gestionats per les entitats locals de l'aigua (ELA) o altres administracions competents, donant compliment al mandat contingut a l'art. 19 de la Llei 6/1999, d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua.

Decret 137/2003, de 10 de juny, de regulació de les activitats d'educació en el lleure en les quals participen menors de 18 anys (DOGC núm. 3902, d'11 de juny).

Aquest Decret regula les acampades juvenils, els camps de treball, els casals de vacances, les colònies, les rutes i qualsevol altra activitat assimilable que, sigui quina sigui la denominació i les característiques, habitualment duen a terme les entitats d'educació en el lleure infantil i juvenil, en les quals participin persones menors de 18 anys en nombre superior a sis, que no tinguin caràcter familiar i que es desenvolupin a Catalunya, amb una finalitat educativa, cultural, formativa o social.

Decret 135/2003, de 10 de juny, sobre normes reguladores de les eleccions dels representants del cos de Mossos d'Esquadra al Consell de la Policia-Mossos d'Esquadra i designació d'organitzacions sindicals representatives (DOGC núm. 3903, de 12 de juny).

S'adapten reglamentàriament les modificacions legals establertes en reconeixement del dret dels membres de la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra a afiliar-se a les organitzacions sindicals que triïn lliurement per a la defensa dels

seus interessos professionals, econòmics i socials i a separar-se'n. Com també, respecte a la incidència, en els efectes del dipòsit i la inscripció dels estatuts de les organitzacions sindicals de la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra que han de ser inscrites i dipositar els seus estatuts a l'oficina corresponent del Departament de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

Decret 138/2003, de 27 de maig, pel qual es regulen les funcions i les condicions de formació, d'habilitació i d'autorització del personal de suport a la inspecció veterinària als escorxadors de Catalunya (DOGC núm. 3903, de 12 de juny).

S'amplia la regulació del personal de suport a la inspecció veterinària oficial dels sectors de producció i comercialització de carns fresques. Aquesta ampliació es concreta, d'una banda, en l'extensió de la possibilitat que escorxadors, sales d'especejament i magatzems frigorífics d'aviram, conills i caça de granja disposin d'auxiliars d'inspecció veterinària habilitats i, de l'altra, en la regulació de la figura de l'assistent d'inspecció veterinària, amb funcions limitades en l'àmbit de la inspecció *post mortem*, en escorxadors d'aviram, conills i caça de granja, prèviament autoritzats a l'efecte. És previst que el personal auxiliar i assistent hagi d'acreditar uns coneixements teòrics i pràctics en les matèries relacionades amb la inspecció veterinària i en les tasques que han de desenvolupar, que són objecte de regulació en els annexos del Decret.

Decret 140/2003, de 10 de juny, d'aprovació del Reglament d'instal·lacions destinades a activitats amb infants i joves (DOGC núm. 3907, de 18 de juny).

L'objecte d'aquest Reglament és establir les condicions tècniques necessàries que ha de complir cada modalitat d'instal·lació juvenil de les definides en la Llei 38/1991, de 30 de desembre, d'instal·lacions destinades a activitats amb infants i joves, excepte els camps juvenils, per tal de garantir la correcta prestació dels serveis que ofereixen, la qualitat de vida i la seguretat de les persones que les usen, l'estalvi de molèsties a terceres persones, l'absència d'efectes negatius per a l'entorn i, molt especialment, la seva funció educativa i social.

Decret 146/2003, de 10 de juny, de transferència de competències de la Generalitat de Catalunya al Consell General d'Aran en matèria de declaració de nuclis zoològics i de determinació de les funcions transferides en matèria de protecció dels animals i de gossos considerats potencialment perillosos (DOGC núm. 3911, de 25 de juny).

Decret 143/2003, de 10 de juny, de modificació del Decret 136/1999, de 18 de maig, pel qual s'aprova el Reglament general de desplegament de la Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental, i se n'adapten els annexos (DOGC núm. 3911, de 25 de juny; correcció d'errades: DOGC núm. 3914, de 3 de juny).

S'introdueixen canvis puntuals en la classificació i la descripció d'alguns centres o establiments per millorar la comprensió dels annexos, modificar alguna classificació i introduir epígrafs nous ja sigui per raons tècniques o bé per imperatiu legal. D'altra banda, en les definicions s'inclou la referent al concepte de ramaderia semiintensiva i es regula la singularitat de la intervenció administrativa de determinades instal·lacions mò-

bils que tenen una incidència potencial sobre el medi ambient i no es poden sotmetre al règim ordinari de tramitació.

Decret 147/2003, de 10 de juny, de transferència de competències de la Generalitat de Catalunya al Consell General d'Aran relatives a l'heliport de Biela (DOGC núm. 3913, de 27 de juny).

Decret 152/2003, de 23 de juny, pel qual s'estableix el règim jurídic per a les actuacions d'utilització confinada, i d'alliberament voluntari d'organismes vegetals genèticament modificats a Catalunya (DOGC núm. 3917, de 3 de juliol).

S'estableix el règim jurídic aplicable a les comunicacions per a la utilització confinada i d'atorgament de les autoritzacions per a l'alliberament voluntari del material vegetal de multiplicació genèticament modificat, amb excepció dels supòsits de la seva incorporació a medicaments d'ús humà o veterinari o a productes sanitaris. Pel que fa als casos de realització de programes de recerca executats per ens estatals, s'estableixen pautes per desenvolupar la vigilància i el control de les activitats autoritzades i del comerç dels organismes ja autoritzats o productes que en continguin o que se'n derivin, i per imposar les sancions que corresponguin d'acord amb la llei per les infraccions comeses en l'exercici d'aquestes activitats. També és objecte d'aquesta regulació la creació de l'òrgan tècnic que intervé en l'exercici de les competències esmentades.

Decret 156/2003, de 10 de juny, de regulació de les oficines de la Generalitat a l'exterior (DOGC núm. 3918, de 4 de juliol).

Aquest Decret té per objecte regular les oficines de la Generalitat a l'exterior

amb la finalitat de coordinar la projecció i la presència exterior de Catalunya en l'àmbit de les competències de la Generalitat de Catalunya. Les oficines de la Generalitat a l'exterior són dependències administratives a l'exterior que es creen mitjançant un decret del Govern. Orgànicament estan adscrites a la Secretaria de Relacions Exteriors.

Decret 162/2003, de 8 de juliol, pel qual s'aproven els Estatuts de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària (DOGC núm. 3928, de 18 de juliol).

L'Agència Catalana de Seguretat Alimentària és un organisme autònom administratiu amb personalitat jurídica pròpia i plena capacitat d'actuar per al compliment de les seves funcions, el qual ajusta la seva activitat al dret públic, llevat dels casos en què pugui actuar amb subjecció al dret privat. Aquesta Agència té l'objectiu general d'aconseguir el màxim grau de seguretat alimentària a Catalunya mitjançant la planificació i la coordinació de les actuacions de control, amb la col·laboració i la cooperació de les diferents administracions públiques i de les entitats que operen en els sectors l'activitat dels quals incideix, directament o indirectament, en la seguretat alimentària.

Decret 170/2003, de 8 de juliol, pel qual s'aproven les Normes d'organització i funcionament de la Universitat Internacional de Catalunya (DOGC núm. 3929, de 21 de juliol).

Decret 176/2003, de 8 de juliol, de creació de l'Institut Català de les Qualificacions Professionals (DOGC núm. 3935, de 29 de juliol).

Es crea l'Institut Català de les Qualificacions Professionals, adscrit al Departament d'Ensenyament. L'Institut Ca-

talà de les Qualificacions Professionals actua com a òrgan tècnic de suport al Consell Català de Formació Professional i al Servei d'Ocupació de Catalunya. D'acord amb les funcions que s'estableixen en aquesta disposició, l'Institut és l'òrgan tècnic encarregat de definir i proposar, per a l'àmbit de Catalunya, un sistema integrat de qualificacions i formació professional, com a instrument per a la identificació i el reconeixement de competències, definició i actualització de les qualificacions professionals i la formació associada, i convalidació o correspondència entre la formació específica, l'ocupacional, la contínua i l'experiència laboral, d'acord amb la normativa aplicable.

Decret 178/2003, de 8 de juliol, de transferència de competències de la Generalitat de Catalunya al Consell General d'Aran en matèria de formació ocupacional en l'àmbit de l'escola d'hoteleria (DOGC núm. 3935, de 29 de juliol).

Decret 188/2003, d'1 d'agost, sobre jornada i horaris de treball del personal funcionari al servei de l'Administració de la Generalitat (DOGC núm. 3942, de 7 d'agost).

El Decret preveu que la jornada ordinària de treball es desenvolupi, amb caràcter general, en dues modalitats horàries per a tots els llocs de treball i que el personal pugui optar per qualsevol d'aquestes modalitats sempre que es garanteixi una prestació adequada dels serveis. La principal novetat del Decret, en la línia abans ressenyada de racionalitzar i homogeneïtzar els diferents règims d'horaris de treball i optimitzar la disponibilitat de temps per part del personal funcionari, consisteix a substituir les diferents opcions horàries que con-

formaven l'horari segon de la normativa que ara es deroga per l'establiment d'una nova modalitat horària.

Decret 195/2003, d'1 d'agost, pel qual s'aprova el règim estatutari dels presidents de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 3945, de 12 d'agost).

Es regula el règim estatutari dels presidents de la Generalitat, es determinen els mitjans personals i materials que s'han de posar a la seva disposició, s'estableix el règim de precedències que corresponguin en els actes públics als quals assisteixin i l'adopció dels serveis de seguretat que es considerin necessaris.

Decret 197/2003, de 26 d'agost, pel qual es regula la funció inspectora de les activitats que són competència de la Direcció General de Pesca i Afers Marítims (DOGC núm. 3962, de 5 de setembre).

Es regula no només la funció inspectora mitjançant l'habilitació del personal que ha de desenvolupar aquesta funció sinó també l'establiment del procediment general d'inspecció en les matèries competència de la Direcció General de Pesca i Afers Marítims.

Decret 199/2003, de 26 d'agost, pel qual es crea el Consell Català de Petits Municipis (DOGC núm. 3962, de 5 de setembre).

Es crea el Consell Català de Petits Municipis, com a òrgan d'assessorament del Govern en matèria de règim local i també de participació i de proposta en els àmbits que afectin aquests municipis.

Decret 200/2003, de 26 d'agost, pel qual s'aproven els Estatuts de la Universitat de Girona (DOGC núm. 3963, de 8 de setembre).

Decret 201/2003, de 26 d'agost, pel qual s'aproven els Estatuts de la Universitat de Lleida (DOGC núm. 3963, de 8 de setembre).

Decret 202/2003, de 26 d'agost, pel qual s'aprova l'Estatut de la Universitat Rovira i Virgili (DOGC núm. 3963, de 8 de setembre; correcció d'errades: DOGC núm. 3991, de 20 d'octubre).

Decret 203/2003, d'1 d'agost, sobre l'estructura i el funcionament del Registre General de Cooperatives de Catalunya (DOGC núm. 3966, de 12 de setembre).

El Registre General de Cooperatives exerceix, a través del registre central, les funcions de qualificar, inscriure, resoldre i certificar actes quan la legislació ho requereixi així i les funcions es refereixin a les cooperatives o entitats següents: *a)* les federacions i les confederacions de cooperatives de Catalunya; *b)* les cooperatives d'assegurances, les cooperatives sanitàries i les cooperatives mixtes que es puguin constituir entre aquestes classes de cooperatives; *c)* les seccions de crèdit; *d)* les cooperatives de segon grau, i *e)* els grups cooperatius.

Decret 209/2003, de 9 de setembre, pel qual s'aproven els Estatuts de la Universitat Pompeu Fabra (DOGC núm. 3974, de 25 de setembre; correcció d'errades: DOGC núm. 4022, de 2 de desembre).

Decret 225/2003, de 23 de setembre, pel qual s'aproven els Estatuts de la Universitat Politècnica de Catalunya (DOGC núm. 3982, de 7 d'octubre; correcció d'errades: DOGC núm. 4051, de 19 de gener de 2004).

Decret 235/2003, de 23 de setembre, sobre el règim d'autonomia econòmica

dels centres penitenciaris de Catalunya (DOGC núm. 3987, de 14 d'octubre).

Aquest Decret té per objecte regular el règim d'autonomia econòmica dels centres penitenciaris de Catalunya dependents del Departament de Justícia i Interior, que abraça la gestió dels econòmats, de les transferències rebudes del Departament de Justícia i Interior, de les altres administracions públiques o d'altres entitats, així com d'altres operacions pròpies dels centres penitenciaris.

Decret 236/2003, de 8 d'octubre, pel qual s'aproven els Estatuts de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament (DOGC núm. 3987, de 14 d'octubre; correcció d'errades: DOGC núm. 4031, de 16 de desembre).

L'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament és una entitat de dret públic de la Generalitat que gaudeix de personalitat jurídica pròpia i que ajusta la seva activitat al dret privat i a les normes de la Llei 31/2002, de 30 de desembre. L'Agència té per objecte executar i gestionar la política de cooperació al desenvolupament de la Generalitat, seguint les directrius establertes per l'òrgan competent en matèria de relacions exteriors de l'Administració de la Generalitat i en l'àmbit de les seves competències, i sens perjudici de les actuacions que puguin dur a terme els departaments de la Generalitat en l'àmbit de la cooperació al desenvolupament.

Decret 237/2003, de 8 d'octubre, pel qual s'aproven els Estatuts de la Universitat Autònoma de Barcelona (DOGC núm. 3993, de 22 d'octubre).

Decret 246/2003, de 8 d'octubre, pel qual s'aprova l'Estatut de la Universitat de Barcelona (DOGC núm. 3993, de 22 d'octubre).

Decret 256/2003, de 21 d'octubre, pel qual s'aproven els Estatuts de l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques (DOGC núm. 3999, de 30 d'octubre).

L'Institut és un organisme autònom de caràcter administratiu, adscrit al Departament de Sanitat i Seguretat Social. Té personalitat jurídica pròpia, autonomia administrativa i financera i plena capacitat d'actuar en l'exercici de les seves funcions. Té com a objectiu la gestió del procés sanitari i d'avaluació mèdica de les incapacitats laborals, i du a terme el control, la inspecció i el seguiment dels processos de la ciutadania per continuar exercint les activitats de la seva vida laboral, ja sigui temporal o permanent o per dur a terme altres activitats, així com també avaluar l'adequació de les actuacions sanitàries públiques a la bona pràctica professional.

Decret 258/2003, de 21 d'octubre, d'aprovació del Reglament de desplegament de la Llei 5/1998, de 17 d'abril, de ports de Catalunya (DOGC núm. 3999, de 30 d'octubre).

El Decret desenvolupa els aspectes de la Llei de ports de Catalunya relacionats amb la planificació, la construcció, la modificació, la gestió i la utilització dels ports, les dàrsenes, les instal·lacions marítimes i marines interiors, i les diferents vicissituds en el desenvolupament d'una instal·lació portuària en el sentit més ampli, i amb independència de l'activitat esportiva, comercial o pesquera de la instal·lació. El text normatiu s'estructura en set capítols, quatre disposicions transitòries i una disposició addicional. En el capítol I es defineixen l'objecte i l'àmbit d'aplicació del Reglament. El capítol II desplega les previsions de la Llei de ports de Catalunya pel que fa a la construcció de noves instal·lacions portuàries i a la realització d'obres d'amplia-

ció de les ja existents, i detalla els tràmits a seguir amb caràcter previ a l'atorgament d'una concessió administrativa. El Reglament reconeix la possibilitat d'iniciar el procediment concessional tant a la iniciativa pública com a la iniciativa privada. En aquest capítol s'estableixen també les peculiaritats que, d'acord amb la diferent tipologia de les instal·lacions, afecten la sol·licitud, la tramitació i les condicions d'atorgament de les concessions, segons es tracti de ports artificials o naturals, cas en el qual destaca l'exigència d'una unitat de gestió, i se'n restringeix la possible sol·licitud a les corporacions locals. La regulació dels ports naturals, o zones de fondeig organitzat que tenen com a característica principal la temporalitat, va acompanyada de la prohibició, amb caràcter general, de fer ancoratges i fondejos de temporada fora de les àrees delimitades a aquest efecte, per acabar amb els fondejos incontrolats que malmeten el fons marí i perjudiquen el medi. S'estableixen també peculiaritats en la tramitació de les dàrsenes i de les instal·lacions marítimes. En tots els casos, destaca la preocupació per l'adopció de mesures mediambientals que garanteixin el creixement sostenible. El capítol III fa referència a la gestió del domini públic portuari, i regula diferents aspectes de la vida d'una concessió ja existent, com ara la transmissió, la modificació o la pròrroga. S'estableix també el règim aplicable als espais destinats a l'ús públic tarif, amb la clara voluntat de fomentar el trànsit interportuari i garantir l'existència de places d'amarratge per a les embarcacions transeünts. En el capítol IV es regula el règim d'utilització del domini públic portuari, i fa especial referència al procediment d'atorgament de concessions i autoritzacions per executar obres o fer activitats en l'interior de les

zones de servei portuàries. Cal destacar la diferent consideració jurídica del domini públic portuari respecte al domini públic marítim terrestre, d'acord amb la normativa bàsica estatal vigent sobre la matèria. El capítol V fa referència als diferents aspectes de l'extinció d'una concessió, i diferencia segons la causa, imputable o no a la concessionària, i estableix els principis que regulen el règim de continuació de l'explotació que preveu l'art. 68 de la Llei de ports de Catalunya. El capítol VI desplega els articles de la Llei de ports que es refereixen a la planificació portuària, amb una especial rellevància de la consolidació dels instruments urbanístics que garanteixen una perfecta integració del port en el municipi del qual ocupa l'àmbit territorial. Finalment, el capítol VII regula l'existència i el contingut del Registre d'usos del domini públic portuari.

Decret 259/2003, de 21 d'octubre, sobre requisits mínims d'habitabilitat en els edificis d'habitatges i de la cèdula d'habitabilitat (DOGC núm. 3999, de 30 d'octubre).

Tots els habitatges de nova edificació, els creats per reconversió d'antiga edificació o els obtinguts com a conseqüència d'obres de gran rehabilitació han de tenir, com a mínim, el nivell d'habitabilitat objectiva d'habitatges de nova edificació que és el que es defineix a l'apartat 2 de l'annex 1 d'aquest Decret. La resta d'habitatges han de complir el nivell d'habitabilitat establert per als habitatges usats, definit a l'apartat 3 de l'annex 1 d'aquest Decret.

Decret 257/2003, de 21 d'octubre, sobre l'acreditació dels Laboratoris d'Assaigs de la Construcció (DOGC núm. 4000, de 31 d'octubre).

Aquest Decret té per objecte establir l'acreditació, a càrrec de la Generali-

tat de Catalunya, dels Laboratoris d'Assaigs de la Construcció ubicats en el seu àmbit territorial i les condicions que aquests han de complir per al seu atorgament.

Decret 261/2003, de 21 d'octubre, pel qual es regulen els serveis d'atenció precoç (DOGC núm. 4002, de 4 de novembre).

Aquest Decret regula a la part dispositiva el caràcter universal dels serveis, la naturalesa i el dret d'accés als serveis, el contingut, les persones que hi tenen dret, el procediment d'accés, els objectius, les funcions, el personal, els àmbits on es presten els serveis i les condicions materials que han de tenir els establiments, els serveis que conformen la Xarxa Bàsica de Serveis Socials de Responsabilitat Pública i, finalment, l'acreditació a l'efecte de la concertació.

Decret 263/2003, de 21 d'octubre, de creació del Registre d'explotacions agràries de Catalunya (DOGC núm. 4004, de 6 de novembre).

Es crea el Registre d'explotacions agràries de Catalunya, que s'adscriu orgànicament al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. El Registre té per objecte la inscripció de totes les explotacions agràries de Catalunya. S'entén per *explotació agrària* el conjunt de béns i drets organitzats empresarialment pel titular, amb independència de si el règim de tinença és en propietat, arrendament o altre títol jurídic que habiliti per a l'exercici de l'activitat agrària, els quals constitueixin una unitat de gestió tecnicoeconòmica.

Decret 264/2003, de 21 d'octubre, pel qual es regula el Registre vitivinícola de Catalunya (DOGC núm. 4004, de 6 de novembre).

Es crea el Registre vitivinícola de Catalunya adscrit orgànicament al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. El Registre té per objecte la inscripció de les vinyes, i ha de contenir les dades dels cellers i de les plantes embotelladores i envasadores de productes vitivinícoles de Catalunya. Als efectes d'inscripció en aquest Registre s'entén per *vinyes* el conjunt de parcel·les vitícoles de Catalunya destinades o amb possibilitat de destinar-se a producció, així com els drets de replantació. S'entén com a *parcel·la vitícola* una unitat de terreny contínua dedicada al conreu de la vinya subjecta a una gestió tecnicoeconòmica caracteritzada per una varietat i un any de plantació. S'entén per *cellers* el conjunt d'instal·lacions que es dediquen a l'elaboració i l'emmagatzematge de productes vitivinícoles. I, finalment, s'entén per *plantes embotelladores i envasadores* el conjunt d'instal·lacions que es dediquen a l'envasatge i l'embotellament de productes vitivinícoles.

Decret 265/2003, de 21 d'octubre, pel qual s'estableixen les condicions per a l'exercici del busseig professional a Catalunya (DOGC núm. 4004, de 6 de novembre).

L'objecte d'aquest Decret és establir les titulacions professionals i els certificats necessaris per a l'exercici del busseig professional a Catalunya, les seves competències, els requisits i les condicions necessàries per a l'obtenció.

Decret 267/2003, de 21 d'octubre, de modificació del Decret 170/1999, de 29 de juny, pel qual s'aprova el Reglament provisional regulador de les entitats ambientals de control (DOGC núm. 4008, de 12 de novembre).

S'habilita la Unitat d'Acreditació per dur a terme l'acreditació de les entitats

ambientals de control per a actuacions complementàries d'abast municipal. S'estableixen noves tipologies d'activitats o bé nous paràmetres de control sobre tipologies d'activitats existents.

Decret 268/2003, de 4 de novembre, de desplegament de la Llei 25/2002, de 25 de novembre, de mesures de suport al retorn dels catalans emigrats i llurs descendents (DOGC núm. 4009, de 13 de novembre).

Aquestes mesures de suport es recullen al Pla d'ajut al retorn, que té com a finalitat prestar el suport adequat als emigrants catalans i a llurs descendents que decideixin retornar a Catalunya per tal d'exercir-hi una activitat professional o laboral i establir-hi la residència, sempre que es trobin en situació de necessitat o de desprotecció.

Decret 266/2003, de 4 de novembre, de modificació del Decret 190/1989, d'1 d'agost, d'aprovació de les normes reguladores dels procediments de designació dels membres dels òrgans de govern de les caixes d'estalvis i de la convocatòria i el seu funcionament (DOGC núm. 4010, de 14 de novembre).

S'adapten al marc legislatiu vigent els preceptes reglamentaris relatius al procediment de designació, convocatòria i funcionament dels òrgans de govern de les caixes d'estalvis amb seu central a Catalunya. S'atribueixen al Departament d'Economia i Finances les corresponents funcions de vigilància sobre les fundacions creades per les caixes d'estalvis per gestionar i administrar la seva obra social. Complementàriament, s'estableix la necessitat de determinar en els Estatuts de les caixes els criteris i límits aplicables als membres de l'òrgan d'aquestes fundacions que, per delegació, administri l'obra social, i la forma de retre comptes

davant la caixa de les actuacions efectuades en aquesta matèria; tot això, sens perjudici del ple sotmetiment de les fundacions esmentades al règim de protectorat exercit pel Departament de Justícia i Interior.

Decret legislatiu 4/2003, de 4 de novembre, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei de l'organització comarcal de Catalunya (DOGC núm. 4013, de 19 de novembre; correcció d'errades: DOGC núm. 4023, de 3 de desembre).

S'aprova aquest Text refós ateses les modificacions rellevants en l'organització comarcal de Catalunya, en relació, entre altres qüestions, amb els òrgans del Consell Comarcal, la fórmula per a l'assignació dels membres electes, l'atribució i la regulació de les competències comarcals i el procediment per exercir la iniciativa legislativa. D'altra banda, aquesta Llei ha suprimit tots els articles que regulaven el procediment per establir la divisió comarcal de Catalunya, els quals, en haver estat completada, han perdut la vigència.

Decret 277/2003, de 4 de novembre, de funcionament i competència del Registre administratiu d'empreses d'inserció de Catalunya (DOGC núm. 4013, de 19 de novembre; correcció d'errades: DOGC núm. 4054, de 22 de gener de 2004).

El Registre administratiu d'empreses d'inserció de Catalunya funciona de manera unificada, adscrit a la unitat administrativa que tingui assignades les funcions relatives a l'execució de les accions per a la inserció laboral de les persones acollides a la renda mínima d'inserció i d'altres col·lectius en situació o greu risc d'exclusió social. És un registre públic i ha d'exercir, com a funció principal, la qualificació, la inscripció i la certificació d'actes, quan així ho requereixi la legisla-

ció, referent a les societats mercantils, laborals o cooperatives que siguin qualificades com a empreses d'inserció.

Decret 271/2003, de 4 de novembre, dels serveis d'acolliment residencial per a persones amb discapacitat (DOGC núm. 4013, de 19 de novembre).

Aquest Decret té per objecte establir i regular el suport que es presta en els serveis d'acolliment residencial per a persones amb discapacitat, dels habitatges amb serveis comuns per a persones amb disminució i dels serveis de centres residencials per a persones amb disminució del Sistema Català de Serveis Socials i de la Xarxa Bàsica de Serveis Socials de Responsabilitat Pública així com determinar les condicions d'aquesta prestació, dins el marc de l'ordenament dels serveis socials.

Decret 273/2003, de 4 de novembre, pel qual s'aproven les Normes d'organització i funcionament de la Universitat Oberta de Catalunya (DOGC núm. 4013, de 19 de novembre).

Decret 274/2003, de 4 de novembre, pel qual s'aproven les Normes d'organització i funcionament de la Universitat de Vic (DOGC núm. 4013, de 19 de novembre).

Decret 280/2003, de 4 de novembre, de desplegament de la Llei 6/1998, de 13 de maig, de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives (DOGC núm. 4014, de 20 de novembre).

Aquest Decret precisa, a més de determinats aspectes registrals i estatutaris, els límits estructurals i operatius a què la Llei 6/1998 subjecta la gestió dels departaments financers que les cooperatives hagin inscrit en el Registre de cooperatives de Catalunya com a seccions de crèdit per al compliment de les finalitats que la mateixa Llei assenyala.

Decret 279/2003, de 4 de novembre, de desplegament de determinats aspectes de la Llei 10/2003, de 13 de juny, sobre mutualitats de previsió social (DOGC núm. 4014, de 20 de novembre).

Decret 281/2003, de 4 de novembre, de modificació del Decret 148/2001, de 29 de maig, d'ordenació ambiental de les instal·lacions de telefonia mòbil i altres instal·lacions de radiocomunicació (DOGC núm. 4014, de 20 de novembre).

S'introdueixen determinades modificacions de caràcter tècnic.

Decret legislatiu 3/2003, de 4 de novembre, pel qual s'aprova el Text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya (DOGC núm. 4015, de 21 de novembre).

Aquest Decret legislatiu es dicta en compliment del mandat establert a la disposició final quarta de la Llei 31/2002, de 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives, atès que va caducar l'habilitació donada per la disposició final de la Llei 6/1999, de 12 de juliol, d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua. Entre les novetats que va incorporar la Llei 6/1999 cal destacar la creació de l'Administració local de l'aigua i el sistema de sanejament com a unitat bàsica per a la prestació del servei integral de tractament i evacuació de les aigües residuals, la regulació del nou règim de la planificació hidrològica, amb el Districte de Conca Fluvial com a unitat bàsica de gestió, la creació del cànon de l'aigua com a ingrés específic del règim economicofinancer de l'Agència Catalana de l'Aigua i la modificació del règim de l'Ens d'Abastament d'Aigua.

Decret 283/2003, de 4 de novembre, de transferència de competències de la Generalitat de Catalunya al Consell Gene-

ral d'Aran relatives a l'aparcament de Baqueira a Naut Aran (DOGC núm. 4015, de 21 de novembre).

Decret 282/2003, de 4 de novembre, d'aprovació dels Estatuts de l'ens Infraestructures Ferroviàries de Catalunya (DOGC núm. 4015, de 21 de novembre).

L'ens Infraestructures Ferroviàries de Catalunya és un ens públic dels que sotmeten la seva activitat al dret privat i que gaudeix de personalitat jurídica pròpia, d'autonomia administrativa, econòmica i financera, d'un patrimoni propi i de plena capacitat d'obrar per complir les seves finalitats. Està adscrit al Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Decret 285/2003, de 4 de novembre, de traspass de competències i serveis de la Generalitat de Catalunya al Consell General d'Aran en matèria de serveis socials (DOGC núm. 4018, 26 de novembre).

Decret 287/2003, de 4 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament parcial de la Llei 2/2002, de 14 de març, d'urbanisme (DOGC núm. 4018, de 26 de novembre), modificat parcialment pel Decret 316/2004, de 22 de juny (DOGC núm. 4161, de 25 de juny).

Entre les matèries que el Reglament desenvolupa cal destacar, per la rellevància especial, les relatives a la participació pública en els procediments urbanístics, els consells assessors urbanístics, les auditories de gestió urbanística; les reserves derivades de modificacions de plans que comportin un increment de sostre o de densitat, les llicències de parcel·lació i el règim d'ús del sòl no urbanitzable. També cal destacar les especificacions que conté el Reglament respecte de les novetats més significatives de la Llei, com és la documentació mediambiental i la cor-

responent a les obres d'urbanització bàsiques a incloure en els plans; les reserves de sòl per a la construcció d'habitatges de protecció pública i la concreció de l'ordenació de volums. Finalment, cal fer esment de la regulació detallada que conté el Reglament sobre el desenvolupament dels sectors en subsectors, els diferents tipus de reparcel·lació, l'execució dels àmbits declarats sectors d'urbanització prioritària, l'ocupació directa, les entitats urbanístiques col·laboradores, els drets de tempteig i retracte, el Registre municipal de solars sense edificar, el reajustament d'alineacions i rasants i la protecció de la legalitat urbanística.

Decret 293/2003, de 18 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament general de carreteres (DOGC 4027, de 10 de desembre de 2003).

El Reglament desenvolupa les previsions referides a la determinació de les condicions per a l'establiment d'àrees i estacions de servei, a la línia d'edificació i al procediment sancionador a l'àmbit de carreteres. S'ha de destacar també les que fan referència al contingut del Pla de carreteres, la documentació integrant dels projectes, la regulació dels accessos i el règim d'ús i protecció pel seu paper clarificador de la regulació continguda en la Llei.

Decret 294/2003, de 2 de desembre, pel qual s'aproven els Estatuts de l'Entitat Autònoma Museus d'Arqueologia (DOGC 4033, de 18 de desembre de 2003).

L'Entitat Autònoma Museus d'Arqueologia és una entitat autònoma de caràcter administratiu adscrita al Departament de Cultura, amb personalitat jurídica, patrimoni propi i plena capacitat d'obrar per al compliment de les seves finalitats.